

Máriina

ROČNÍK XXXIII.
číslo 3/2023
ISSN 1338-1490

doba

MARANA THA

Príd', Pane Ježíšu!

MÁRIINA DOBA

Časopis pre podporu špirituality
Mariánskeho kňazského hnutia

Ročník XXXIII. Číslo: 3/2023

ISSN 1338-1490
IČO: 30 778 433

Adresa hnutia:

MKH, Jašíkova 20, 821 03 Bratislava
www.msm-mmp.org
www.mkh.sk

Registračné číslo: EV 3461/09

Pre vnútornú potrebu!

Číslo účtu: SK570900000000011468936

Výkonný redaktor:

Alžbeta Vojtková

Redakčná rada:

ThDr. Amantius Akimjak, OFS
ThLic. Peter Petrek
RNDr. P. Humbert Virdzek, OP
Mgr. Marian Vojtko
Vsdp. Pavol Majzel
Ing. Mgr. Dušan Monček
Don. Jozef Gánovský, SDB

Cirkevný cenzor:

Vdp. Mgr. Jozef Bicák

Cirkevné schválenie:

S povolením Arcibiskupského úradu
v Bratislave zo dňa 8. augusta 2016
Prot. N. 3290/2016

Toto schválenie však nie je definitívnym
úsudkom ani zárukou hodnovernosti
ohľadom spôsobu prijatia „posolstiev“ otcom
Stefanom Gobbiom alebo iných osôb vo forme
mystického javu „vnútornej inšpirácie“ alebo
„vnútornej reči“.

Vydáva a distribuuje:

Združenie Máriina doba
Jašíkova 20
821 03 Bratislava

Tlač: Tlačiareň MERKUR, s. r.o., Dolný Ohaj 128

Dátum vydania periodickej tlače: Júl 2023

3. štvrtrok

Časopis vychádza 4-krát do roka,
úhrada nákladov na vydanie je 1,- € za kus,
ročné predplatné 4,- €

- Nové objednávky poštou,
e-mailom: alzbeta@maria.sk
alebo na poštovej poukážke.
- Obnova objednávok raz ročne. Zaevidovaní
objednávatelia nech vždy uvádzajú svoje
číslo adresy - pri platbe cez banku ako VS.
- Ak ste v núdzi, môžete si časopis objednať
aj za nižší príspevok prípadne bez neho
(1 kus pre svoju potrebu).
- Ak pošlete príspevok vyšší, budeme to
považovať za podporu apoštolátu prostred-
níctvom nášho časopisu.
- Nakoľko sme v prvom rade hnutie a nie
vydavateľstvo, pracujeme v skromných pod-
mienkach a sme odkázaní na Vašu pomoc v
tom, že si každý sám eviduje svoje podílnosti
a včas ich vyrovná.

„Milovaní synovia, prežívajte s
radosťou tajomstvo obetovania Dieťaťa
Ježiša v jeruzalemskom chráme a
nechajte sa i vy učenívo niest' v mojom
materskom náručí... S akou učenívostou
a synovskou oddanosťou sa malé Dieťa
nechá niest', keď ho viniem s nesmiernou
nežnosťou na svoje Srdce! Nesený,
darovaný a obetovaný Matkou vstupuje Ježiš do slávy svojho
chrámu... Ježiša predpovedali ako znamenie odporu pre
spásu i skazu mnohých v Izraeli...“

V mystériu jeho poslania je hlboko zakotvené uplatnenie
mojej materskej úlohy; 'Tvoju dušu, Matka, prenikne meč.'
Pretože mojou úlohou Matky je priniesť vám Ježiša a všetkých
vás priniesť k Ježišovi, som cestou, po ktorej musíte ísť, aby ste
dospeli k svojmu Pánovi a Spasiteľovi. Nesiem vás k Ježišovi.

Nesiem vás k Ježišovi, k vašej Pravde... v týchto časoch,
v ktorých mnohí sa vzdalujú od viery... Buďte len žitým
evanjeliom, aby ste i vy mohli rozdávať svetlo Pravdy.

Nesiem vás k Ježišovi, vášmu životu... keď mnohí upadajú
do temnôt hriechu a smrti...

Ak sa nenecháte v týchto temných časoch veľkého súženia
niest' v mojom náručí so synovskou oddanosťou a veľkou
učenívostou, ťažko dokážete uniknúť podlým nástrahám,
ktoré vám nastrojil môj protivník. Jeho zvody sa stali takými
nebezpečnými a rafinovanými, že už takmer nie je možné im
uniknúť... Upadajú do nich kňazi i biskupi. Upadajú do nich
veriaci i osoby zasvätené Bohu. Upadajú do nich prostí i učení.
Upadajú do nich žiaci i učitelia. Nikdy do nich neupadajú
tí, ktorí ako malé deti sa zasvätia môjmu Nepoškrvenému
Srdcu a nechajú sa niest' v mojom materinskom náručí. Stále
jasnejšie bude zjavené Cirkvi a svetu, že malé stádo, ktoré v
týchto dobách veľkého odpadu zostane verné Ježišovi a jeho
evanjeliu, bude celé ochraňované v materskej ohrade môjho
Nepoškrveného Srdca.

(mk 2.2.1989)

Ruženec

Bola to veľká núdza a ohrozenie Cirkvi, čo primálo svätého Dominika, aby si vyprosil od Matky Božej účinnú zbraň proti odvekému nepriateľovi, diablu. Obdržal od nej veniec ruží, symbol pobožnosti dosiaľ neobvyklej formy, ktorá spočíva vo zvláštnom opakovaní slov dnes už známej jednoduchej modlitby.

Základným prvkom je modlitba Zdravas' Mária. Je to chválospev na Máriu, ktorý je nám obzvlášť drahý, pretože je nie pozemského, ale nebeského pôvodu. Autorov týchto slov poznáme z evanjelia celkom presne. Na prvom mieste tu stoja slová anjela, pozdrav, ktorý mu odovzdal sám Boh, aby ním pozdravil nazaretský Pannu.

Je to chvála Panny Márie, ktorú žiadna iná nemôže predčiť. Oslovuje ju ako vyvolenú a milovanú Bohom. Je plná milosti, pretože do nej zostupuje Duch Svätý. Duch a milosť sú neoddeliteľní, je teda tiež plná Ducha Svätého. To však tiež znamená, že je nepoškrvnená a uchránená každého hriechu. Keď ju týmito slovami oslovujeme, akoby sme v úžase jasali nad krásou a svätosťou tejto žiarivej rannej zornice spásy. Slová „Pán s tebou“ potvrdzujú najdôvernejšie spojenie s Bohom: Vyjadrujú jednak zmluvu, jednak najvyššie povolanie. Keď Boh poslal Mojžiša k faraónovi, uistil ho: Chod', budem s tebou. S Máriou bude stále Pán a ona bude s Pánom.

Druhú časť chvály vyslovila Alžbeta, ale urobila tak nie zo svojho podnetu, ale z bezprostredného osvietenia Duchom Svätým. V ňom vidí v Márii už nie príbuznú, ale ženu Bohom požehnanú. Komu Boh žehná, tomu dáva silu, dôveru, pokoj a istotu. Alžbeta vľebí Máriu ako Matku svojho Pána. Mária, plná Ducha Svätého a s Božím Synom v lone je skutočne tou najpožehnanjšou zo všetkých žien. Jej ženstvo dosahuje najvyšší stupeň, je najdokonalejším dielom Stvoriteľa, v ktorom vrcholia všetky najvznešenejšie vlastnosti ženy: nežnosť, intimita, sladkosť a nad všetko materinská láska. Ten, ktorý sa z Márie narodí, plod jej a plod Ducha Svätého, je sám Syn Najvyššieho. Jej plod je reálne plodom z Ducha Svätého, ale súčasne plodom z jej tela, z jej lona a jej krvi, to ona mu daruje

celý jeho ľudský charakter a s ním všetku svoju citlivosť, nežnosť a lásku. Je povolaná, aby takto nezmazateľným a najdokonalejším spôsobom zviditeľnila Boha. Meno „Ježiš“ k tejto prvej časti Zdravasú pridal oficiálne pápež Urban IV. (1261-4).

(Je to ten pápež, ktorý na žiadosť blahoslavenej Juliany z Cornillon, ktorú bol prv spovedníkom, ustanovil slávnosť Božieho Tela.)

Hľadme, čo všetko dokázal vysloviť Boh o svojej Matke v dvoch kratučkých vetách! To, čo nám pri ich vyslovení ani nestihne prejsť myslou, to všetko vystupuje k Bohu a k jeho Matke ako lúbezný spev, ku ktorému sa spontánne pripájajú všetci anjeli.

Tým, že nám Matka Božia darovala ako veniec upletený z ruží modlitbu svätého ruženca, učinila „Zdravas' Mária“ tou najčastejšie prednášanou modlitbou veriacich Katolíckej cirkvi. Túto hojne opakovanú chválu neadresujeme len samotnej Panne Márii, ale vyznávame ju pred Bohom, a tak sa stáva aj jeho chválou. Hlásime sa k Márii ako k najväčšiemu pokladu, ktorý nám Boh vo svojej láske dal.

Je to tiež oslava, chvála i vďaka za jeho prislúbenie, ktoré dal v raji, keď nám predstavil Máriu ako tú, ktorá premôže a celkom rozdrťí nepriateľa, ktorý pozdvihol hlavu proti Božím deťom.

Tým sa však modlitba ruženca stáva takpovediac ničivou palbou, ktorá zasahuje nepriateľovi nepretržite smrteľné rany. Predstavuje mu pritom jeho najhlbšie pokorenie, pretože sa musí podrobiť nie najvyššiemu Bohu, ale jeho tvorom, Márii a tým, ktorých si z vôle Božej ako zaslúbená Žena takto neporaziteľne vyzbrojila. Preto si Mária tak žiada modlitbu ruženca a predovšetkým modlitbu spoločnú, pri ktorej sa jej deti spájajú, aby spolupracovali s Máriou na úlohe „poraziť diabla a s ním všetky bludy na celom svete“. Tam, kde sa koná modlitba svätého ruženca, niet pre diabla miesta. Ruženec má účinnosť trvalého exorcizmu.

„Zdravas' Mária“ má aj svoju druhú, doplňujúcu časť, v ktorej sa na Matku Božiu obraciame s veľmi závažnou prosbou o jej materinskú prítomnosť v rozhodujúcej hodine nášho života.

Znenie takto uceleného Zdravasú, ako sa ho dnes modlíme, po prvý raz zverejnil v roku 1495, štyri roky pred svojou mučeníckou smrťou, dominikán Hieronym Savonarola vo svojom diele: *Výklad Zdravas' Mária*.

I keď je ruženec modlitbou rozjímanou a má nás viesť k meditácii o živote, utrpení, smrti a oslavení nášho Spasiteľa, má aj jeho ústna zložka pre svoj hlboký obsah nesmierny význam, ktorý si zaslúži primeranú pozornosť a bola by škoda, keby sme na ňu vôbec nepomysleli.

Miesto, na ktoré sa teraz najviac zameriavajú zákerné diablove útoky, je rodina. Zasaduje tým ťažkú ranu ľudskej spoločnosti i ľudským srdciam, nevynímajúc detské srdcia. Je to ešte závažnejšia bitka, než na ktoromkoľvek bojovom poli. Rodinná modlitba svätého ruženca je najúčinnější preventívny i uzdravujúci prostriedok pre naše rodiny i pre našu spoločnosť. Tisíce rodín stroskotá, pretože tisíce rodín zabudlo na každodenný ruženec, alebo si myslia, že naň nemajú čas.

Modlime sa ruženec za rýchly a definitívny návrat ruženca do všetkých našich rodín. (Svetlo 40/2012)

P. Andreas Hirsch FSSP:

Ako sa modliť

Svätý Ján z Damašku píše, že v modlitbe pozdvihujeme svoju dušu k Bohu. Zameriavame pokorný pohľad lásky a vďačnosti, či už v radosť alebo v skúškach k nebu (sv. Terezka od Ježiška). Modliť sa znamená hovoriť s Bohom, chváliť ho, ďakovať mu a prednášať mu svoje prosby. Tieto rozhovory nás vedú ku svätosti, to znamená, že sme premieňaní v milosti a láske Božej. On sám nám daruje milosť modlitby. Prosme ho o pokoru, dôveru a vytrvalosť. Modlitba je „živým vzťahom Božích detí k ich nekonečne dobrému Otcovi, k jeho Synovi, Ježišovi Kristovi a k Duchu Svätému. (KKC)

„Boh volá človeka ako prvý“, sme to my, ktorí svojou nedbanlivosťou žijeme v zabudnutí na Boha. Verný Boh na nás nikdy nezabudne.

My, ľudia, sa modlíme, aby sme prišli do neba. Keď sa nám zdá modlitba príliš namáhavá a pokušenia v nás prevládnu, je veľké nebezpečenstvo, že to vzdáme. Keď sa modlíme, je nutné bojovať proti sebe samému aj proti Isti pokušiteľa, ktorý nás chce dostať preč od Boha.

Katechizmus Katolíckej cirkvi vymenováva niektoré ťažkosti pri modlitbe. Na roztržitosť pri modlitbe sa nemá reagovať krčovitě, ale priniesť ju pokorne pred Boha a naše slabosti mu zložiť k nohám. Ježiš nás volá k bdelosti, aby sme boli pripravení na jeho príchod. Dalším veľkým problémom je vyprahosť. Buď je v tomto prípade potrebné obrátiť sa k Bohu, alebo sme skúšaní z našej vernosti a z dôvery k nemu. Viera je teda rozhodujúca. Často nie je naším problémom ani tak nevieru, ako skôr dávanie prednosti iným, svetským veciam alebo osobám. Naša svojvôľa a egoizmus sú našimi najväčšími nepriateľmi!

Iné pokušenie, ktorému otvára dvere domýšľavosť, je omrzenosť. Týmto termínom otcovia duchovného života nazývajú istý druh skleslosti, zavinenej ochabnutím v askéze, znížením bdelosti a tým nedostatočným strážením srdca. „Duch je síce ochotný, ale telo slabé.“ (Mt 26,41) Z čím väčšej výšky človek spadne, tým viac sa zraní. Opakom domýšľavosti je bolestná malomyseľnosť. Kto je pokorný, nediví sa svo-

jej úbohosti: aj tá ho vedie k väčšej dôvere, pevnosti vo vytrvalosti. Boh skúša v ťažkostiach a v nepohode našu dôveru.

Mnohí ľudia majú však ťažkosti s prosebnou modlitbou a prestávajú sa modliť, keď Boh neplní ich priania. Zneužívajú Boha ako plníteľa ich prianí, ako prostriedok k účelu: „Keď chválim Boha, alebo keď mu všeobecne vzdávame vďaky za jeho dobrodenia, vôbec sa nestaráme, či mu je naša modlitba milá. Výsledok našej prosby ale naopak si vyžadujeme vidieť. Aký obraz Boha je teda pohnútkou k našej modlitbe? Je pre nás len užitočným prostriedkom, alebo je to Otec nášho Pána Ježiša Krista?“ (KKC) Zmeňme teda naše stanovisko a prosme Otca o to, čo naozaj potrebujeme. Boh vie lepšie než my, čo je potrebné pre našu spásu. On ale očakáva z rešpektu pred našou slobodou prosby, ktoré mu máme prednášať s čistým, detským a pokorným srdcom. Účinná bude tá naša modlitba, ktorú smerujeme k Otcovi skrze nášho Pána Ježiša Krista v Duchu Svätom. Trojediný Boh sa nám dáva vo sviatostiach – On je nekonečná dokonalosť, čo by sme chceli viac?

Vytrvajte v modlitbe a modlime sa bez ustania tým, že posväcujeme aj svoju prácu a voľný čas. „Je vždy možné modliť sa“ (KKC), pretože Ježiš Kristus je s nami po všetky dni. Modlime sa, to je životná nutnosť, pretože ináč upadneme do otroctva hriechu. Priateľstvo, ktoré sa nepestuje, nemá žiadne trvanie. Boh je verný a čaká na našu odpoveď. Modlitba a kresťanský život sú neodlučiteľné, to znamená, že modlitba bez lásky k Bohu a blížnemu je pokrytectvo.

Modlime sa k Bohu Otcovi v mene Ježiša Krista, ktorý naše prosby rád splní, ak budú slúžiť k nášmu posväteniu. Samozrejme, že sa smieme modliť len za tie veci, ktoré zodpovedajú zákonu a prikázaniam Božím.

Svoje prosby môžeme formulovať týmto spôsobom: „Večný Otče, v mene tvojho Syna, Ježiša Krista, splň mi túto prosbu...“ Boh Duch Svätý sa nás bude zastávať nevysloviteľnými vzdychmi (Rim 8,26).

Duch Svätý skúma a pozná naše srd-

ce. Tam sa stretávame s Bohom. Bez výzvy a pomoci Božej sa nemôžeme modliť: „Lebo bezo mňa nemôžete nič urobiť.“ (Jn 15,5) Sú obdobia, keď sa môžeme modliť bez námahy a mať pritom v srdci pekné myšlienky. Túto milosť nám daroval Boh, dakujme mu za ňu. Neskoršie sa nezaobídeme bez modlitby, ktorá bude mať v našej duši obdivuhodnú moc a zvoláva Božie požehnanie na nás i na našich blížnych.

Základom nášho modlitebného života je ústna modlitba. Dôležitá je znalosť základných modlitieb (znamenie kríža, Sláva Otcu, Otče náš, Zdravas' Mária, Vyznanie viery, Anjel Pána, ruženec), tiež i malých tzv. strelných modlitieb. Pretože sa necháme ľahko rozptýliť, musíme svoje myšlienky stále sústreďovať a navracat sa k Bohu, čím sa mu zverujeme aj s týmito našimi nedokonalosťami.

V rozjímavej modlitbe uvažujeme o niektorom mieste Svätého písma, nejakej inej duchovnej knihy alebo obrazu a zotrávame v myšlienkach u Ježiša Krista, ktorého naša duša miluje. Prechod k vnútornej modlitbe je priebežný: Hľadáme s vierou na Ježiša a vzdávame sa svojvôle. „Vnútorňá modlitba je modlitbou Božieho dieťaťa, hriešnika, ktorému bolo odpustené a ktorý sa otvára k prijatiu lásky, akou je milovaný a ktorý na ňu chce odpovedať tým, že ešte viac miluje. Avšak vie, že láska, ktorou odpovedá, je tá, ktorú Duch vylieva do jeho srdca.“ (KKC) Vo vnútornej modlitbe počúvame mlčky slovo Božie a spájame sa v láske s Kristom, ktorý prebýva v našej duši.

Vo svojom úsilí pri modlitbe preukazujeme svoju vernosť Kristovi, ktorý nám bol verný až po svoju trpkú smrť na kríži. Boli sme stvorení podobnými Trojedinému Bohu a Boh je láska, ktorá sa prejavuje predovšetkým vo vernosti. Boh nás chce mať u seba vo svojej nekonečne šťastnej večnosti, avšak pri rešpektovaní našej slobodnej vôle. Nie sme žiadne bábky, uviazané na niťkách. Darujme preto Bohu svoju vôľu. On ju nechce nikdy zneužívať, pretože on je dokonalá láska a milosrdenstvo. Začínajme s touto odovzdanosťou každý deň znova v modlitbe a nasledovaním Ježiša Krista. Mária, daj nám k tomu svoje materské požehnanie. Amen.

(Z Der Fels)

Sv. Maximilián Kolbe o živote s Pannou Máriou

(Otec Kolbe žil a pôsobil s Pannou Máriou práve tak, ako nás k tomu ona volá vo svojom Hnutí.)

Jeho myšlienky nám teda nebudú neznáme.)

Vôľu Nepoškvrnenej plníme s pomocou jej milosti. Otec Kolbe nechce urobiť chybu, akú robili niektorí aktivisti v Katolíckej akcii, ktorí boli často veľmi horliví, ale nedosiahli väčšie a trvalejšie výsledky. Spoliehali sa totiž príliš na vlastné sily a zabúdali na to, čo zvlášť o apoštoláte povedal Kristus: „Kto zostáva vo mne a ja v ňom, ten prináša hojne ovocia, lebo bezo mňa nemôžete nič urobiť.“ (Jn 15,5). A otec Kolbe k tomu: „Spasiteľ nehovorí, že bez neho nemôžu urobiť »mnoho«, ale »nič« – vôbec nič. Plodnosť práce nezávisí teda od schopností, výkonov, peňazí – i keď aj to sú dary Božie, užitočné aj pre Katolícku akciu – ale len a výhradne v spojení s Bohom. – Toto spojenie si najlepšie zabezpečíme skrze Nepoškvrnenú – tým, že sa jej úplne odovzdáme. Teda „čím dokonalejšie budeme patriť jej, tým slobodnejšie bude ona môcť s nami konať – a účinnejšia akcia neexistuje.“ Otec Gabriel Roschini hovorieval: „Zbraňou nasledovníkov otca Kolbeho je život v tesnom zjednotení s Nepoškvrnenou.“

Duša, ktorá sa Jej stále dokonalejšie odovzdá, „zakusuje na sebe, že Nepoškvrnená sa stáva v každom ohľade stále viac jej,“ s celým svojím bohatstvom a mocou. Nepoškvrnená dáva každému také a tolké milosti, koľko a aké potrebuje k splneniu Jej plánov, čiže jej vôľe. Keď žiada hrdinstvo, súčasne dáva milosť, ktorá k hrdinstvu uschopňuje. Teda „neskladajme žiadnu dôveru v seba, ale bezhranične dôverujme Jej.“ Musíme Jej dovoliť, aby zasypala, ba priam zaplavila našu dušu svojimi milosťami. Spojenie s Nepoškvrnenou ožívujeme modlitbou. „Často Ju prosme o svetlo, aby nám ukázala, čo a akým spôsobom máme podniknúť. K Nej sa obracajme s prosbou o silu, potrebnú k vykonaniu či už veľmi náročných až hrdinských činov pre ňu, či celkom obyčajných úloh a Ona naše prosby vyslyší. Tak ako Nepoškvrnená vládne Božím Srdcom ako

„prosiaca Všemohúcnosť“, tak aj my, keď sa pokorne budeme modliť, budeme hýbať Srdcom Nepoškvrnenej.

Dôležitou vecou je spolupráca s Božou milosťou, ktorú dostávame z rúk Nepoškvrnenej. Po každej odpovedi na obdržanú milosť prichádzajú ďalšie milosti a čím vernejší budeme týmto milostiam, tým väčšiu môžeme mať nádej, že ich obdržíme ešte viac. Podstata svätosti spočíva v odpovedi na milosť. „Posvätenie znamená obdržať od Boha skrze Nepoškvrnenú mnoho milostí a ideálne na ne odpovedať. Na tom záleží aj účinnosť apoštolátu. Dbajme pri tom, „aby sme si sebe nepripisovali ani len najmenšie dobro, ktoré Nepoškvrnená skrze nás činí.“ Ved' naša spolupráca je len reakciou na Jej milosť, je využitím Jej akcie a nie daním niečoho zo seba, ved' „vlastnými silami bez Božej pomoci nedokážeme nič, vôbec nič... snád len zlo, ktoré je nedostatkom dobra, poriadku, sily.“ – „My vlastne len zavádzame a prekážame, lebo nikdy neodpovieme na milosti tak, ako by sme mali.“ A sme povinní byť nekonečne vďační Nepoškvrnenej, že i napriek našej úbohosti si namí laskavo nechá poslužiť. Taký pokorný postoj z našej strany, to je „tajomstvo sily a moci.“

„Predsa keď si duša prívlastňuje to, čo je darom Božím, či ju potom môže Boh zaplaviť milosťami? Ved' by ju tým utvrdoval vo falošnom a arogantnom domnení. Práve pre svoje milosrdenstvo jej neposkytuje dary a také hojnosti a... dokonca pripúšťa pád, aby duša konečne poznala, čím je sama zo seba, aby sa už nespoliehala sama na seba, ale aby sa s plnou dôverou odovzdala len Jemu“, a to ako vždy, cez Nepoškvrnenú. Teda „nech každý pád, hoci aj najťažší a stále sa opakujúci, nám vždy posluží ako stupeň k vyššej dokonalosti. Len kvôli tomu totiž Nepoškvrnená dopúšťa pád, aby nás uzdravila zo sebalásky a z pýchy, aby nás priviedla k pokore a urobila nás spôsobiteľšími pre prijatie Božích milostí.“ Kto je oddaný Nepoškvrnenej, vyhýba sa hriechu ako najväčšiemu nešťastiu, ale keď padne, neklesá na duchu (to by bolo znamením pýchy), nestráca nádej, ale

hneď s lútosťou sa ponáhľa k Útočištu hriešnikov a od tejto chvíle sa snaží „horlivosťou napraviť stratený čas“ a už s najbližšou činnosťou sa snaží urobiť Jej radosť.

Budme pokorní a Nepoškvrnená „bude stále viac očisťovať naše srdce od prirodzenosti“, „od toho, čo nie je Jej“, bude nás liečiť z lenivosti „a premieňať v seba.“

Keď sme predtým hovorili o tom, že naše skutky sa stávajú v rukách Nepoškvrnenej čistými, nepoškvrnenými, je zvlášť potrebné mať na pamäti celý výchovný proces, o ktorom sme teraz hovorili.

Medzi Nepoškvrnenou a dušou, ktorá sa jej úplne odovzdáva, sa vytvárajú dôverné vzťahy. Dochádza k tomu, že sa do Nej duša vnorí ako ryba do mora, dýcha Ju, tak, ako naše pľúca dýchajú vzduch. Ak chceme vidieť, ako to vyzerať, nahliadnime do duše sv. Maximiliána. Sám píše na sviatok Sedembolestnej Panny Márie v roku 1933 počas plavby lodou: „Nepoškvrnená sa o mňa nežne, skutočne nežne stará. Dáva taký pokrm, aký duša potrebuje, a to vtedy a tolko, kedy a koľko ho potrebuje a občas i sladko k sebe pritúli.“ – „Nepoškvrnená sama vedie moje pero a rozum, aby som na jednej strane nestrácal čas a neplytval atramentom a papierom kvôli zbytočnostiam a na druhej strane aby som nevynechal nič z toho, čo si Ona odo mňa praje.“ Každú chvíľu mu niekto posluží: pozve ho na lehátko, pridrží papier pri písaní listu, atď. „Vlastne to Ona skrze všetko a všetkých zve, hýčka, opatruje.“ Zo srdca plynú láskyplné povzdychy: „Ó, Nepoškvrnená, Ty láska naša!“ Pýta sa ako dieťa: „Aké máš plány, ó, najsladšia Panna, naša Kráľovna? Prečo cestujem? Čo si pre mňa pripravila?... Prečo však myslím na seba? Len o Tebe by som mal hovoriť. Ale to Ty sa mi vo mne pripomínaš svojou dobrotou. Ó, Mária, ó, Mária!“ Vrší sa milosťou bezhraničnej dôvery: „Nech Nepoškvrnená sama všetko riadi. Jej patrí sláva za všetko, za všetko!“

No ale nemusíme neustále myslieť na Nepoškvrnenú, na Jej mohutný podiel na našom duchovnom živote, nemusíme na každom kroku formálne obnovovať naše odovzdanie sa Nepoškvr-

nenej, ani sa modliť len ku Nej a stále hovoriť: „Dej sa vôľa Nepoškrvnenej.“ Pri našej telesno-duchovnej prirodzenosti je to priam nemožné. „Ak chceš vždy plniť vôľu Božiu, čiže vôľu Ježišovu, čiže vôľu Nepoškrvnenej,“ – objasňuje otec Kolbe – „potom sa slobodne oddávaj akýmkoľvek pobožnostiam, ku ktorým cítiš náklonnosť. Ovšem práve preto, že sme sa plne odovzdali Nepoškrvnenej, o to s väčšou odvahou (a slobodou) sa i napriek našej hriechnosti približujeme k Najsvätejšiemu Srdcu Ježišovmu“ – „i ku Svätostánku, i ku Krížu, i k Najsvätejšej Trojici“, lebo už sa nepribližujeme sami, ale s Nepoškrvnenu, i keby sme na ňu práve nemysleli. Preto sa môžeme „slobodne modliť strelnými aj inými modlitbami tak, ako nás unášajú krídla lásky Božej, kadiaľ vanie Duch Svätý, prekonávajúc všetky hranice.“ – „Nebojme sa nikdy modliť sa bezprostredne k Pánu Ježišovi, k Najsvätejšej Trojici – práve čím viac sme odovzdaní Najsvätejšej Matke, tým smeľšie to robíme, lebo ju máme pri sebe.“

„Iná vec je, keď ten, kto sa celkom, bezmedzne odovzdal Nepoškrvnenej – napriek tomu, že vie, že Jej patrí, i keď o tom práve nepremýšľa – odrazu, keď íce navštíviť Pána Ježiša v Najsvätejšej Sviatosťi, celú túto návštevu ešte výraznejšie odovzdá Nepoškrvnenej, hoci len jedinou strelnou modlitbou »Mária«, lebo vie, že tým urobí Pánu Ježišovi najväčšiu radosť a že vtedy Ona tam viac dokonáva v ňom a skrze neho túto návštevu a on v Nej a skrze ňu... A podobne (sa chová) aj v iných činnostiach, i keď, a to chcem zdôrazniť, patríme Jej i bez tohoto aktuálneho odovzdania sa, lebo sme sa jej odovzdali a nikdy sme to neodvolali.“

Na jedno však nikdy nesmieme zabudnúť: na to, že podstata Božej lásky spočíva výlučne v plnení Božej vôle v každej chvíli“ a že „všetky pobožnosti majú za cieľ pomôcť nám plniť Božiu vôľu.“

(Úryvok z knihy „Myšlienky P. Maximiliána Kolbeho“)

LEN S PÁPEŽOM

„Dnes viac než inokedy má pápež svetlo, aby vás viedol po ceste svetla a pravdy.“ (25. 3. 1979)

Toto „dnes“ neplatí len pre ten deň, keď odznelo toto posolstvo. Slovom „dnes“ sa zvykne bežne označovať aj doba, celá tá doba, v ktorej žijeme. Teda aj toto Máriino „dnes“ platí na celú túto dobu, pre ktorú nám nebeská Matka dáva svoje posolstvá.

V celej tejto dobe, viac než inokedy, má pápež svetlo, aby nás viedol... Platí to o každom pápežovi tejto doby, platí to aj o pápežovi Františkovi.

„Čo zviažete na zemi, bude zviazané aj v nebi“, povedal Ježiš svojim apoštolom. Keď Cirkev takto „zviazala“ spôsob voľby pápeža, ako ho ustanovila na zemi, tak to platí aj v nebi. Takto právoplatne bol zvolený aj pápež František. Nech by sa pretriasali akékoľvek snahy a rozhovory medzi karcinálmi, tie sa predsa dejú vždy, to už patrí k veci, ale voľba spôsobom ustanoveným Cirkvou platí aj v nebi. Pápež František je právoplatne zvoleným pápežom a dostáva z neba potrebné svetlo pre svoj úrad, o ktorom nám hovorí nebeská Matka a naša Veliteľka.

Všetci vieme, ako Mária nazýva pápeža „môj prvý milovaný syn“. Takto nazýva každého pápeža, ako po sebe nasledovali. Ale vieme aj to, ako ešte výraznejšie o Jánovi Pavlovi II. hovorí „tento »môj« pápež“. Týmto ho akoby vyzdvihla aj oproti všetkým ostatným pápežom tejto doby. Oproti všetkým ostatným, ktorí tiež sa snažili zasvätiť svet Nepoškrvnenu Srdcu Márie on jediný to urobil tak, že tým bola splnená podmienka neba pre obrat v boji pekelných a nebeských mocností. Až do tohto zasvätenia 25. marca 1984 sa nedalo pohnúť s komunizmom, ktorý Mária vo Fatime prepovedala ako vrchol ľadovca pekelného útoku. Až po tomto zasvätení sa „front obrátil“ a ide to smerom k Máriinu víťazstvu. Toto je práve to, čo Jána Pavla II. najviac odlišuje od ostatných pápežov. Hoci aj oni milovali Pannu Máriu, aj oni seba aj svet zasväcovali jej Nepoškrvnenu Srdcu. Ale žiadneho tak, ako Jána Pavla II. jej nebolo možné doviesť k tomu,

k čomu doviedla jeho, preto že on bol pre ňu ten „môj“ pápež – celkom „jej“ pápež.

Ale uvážme, keby posolstvá pokračovali, či to nevychádza, že aj o pápežovi Františkovi by hovorila „môj“ pápež. – O Jánovi Pavlovi II. hovorí Otcovi Gobbimu:

„Dnes si sa modliť za nového pápeža, ktorého moje Nepoškrvnené Srdce dosiahlo od Ježiša pre dobro jeho Cirkvi. Je to syn, ktorého zvlášť milujem, pretože sa zasvätil môjmu Srdcu hneď na začiatku svojho kňazstva.“

(17. 10. 1978)

Áno, Karol Wojtyła sa na začiatku kňazstva zasvätil Panne Márii podľa sv. Lucovíta Grigniona. Ale až po atentáte sa väčšími upozornil na Fatimu, na nemocničnom lôžku si dal priniesť dokumenty o Fatime, vhlbil sa do nich a takpovediac odvedy vstúpil do Máriinho fatimského programu, do boja tejto doby, v ktorom pokračuje Mariánske kňazské hnutie. Tomuto chcel udeliť pápežské schválenie, a keď to pre zvláštne ustanovenie jeho zakladateľky, Panny Márie, nebolo možné, stál pri ňom a stal sa jeho patrónom.

Aj Jorge Bergoglio prišiel do Ríma ako oddaný Panne Márii, spomeňme jeho návštevy chrámu Maria Maggiore. A on dokonca nie až v priebehu svojho pontifikátu, ako Ján Pavol II., ale hneď na jeho začiatku prejavil vôľu vstúpiť do fatimského programu. Skôr, než by bol mohol navštíviť Fatimu, žiadal biskupa z Lairie o zasvätenie jeho pontifikátu Fatimskej Panne Márii. Biskup nepoňhľal, ale keď pri najbližšej príležitosti pápež František svoju žiadosť zopakoval, vtedy si uvedomil, aké je to pre neho dôležité a ako vážne to myslí a preto v krátkej dobe sa biskupská konferencia Portugalska dohodla a všetci biskupi vykonali slávnostné zasvätenie pontifikátu pápeža Františka Nepoškrvnenu Srdcu Márie. Celkom si možno predstaviť, že v pokračovaní posolstiev by sme čítali: „On hneď na začiatku zasvätil svoj pontifikát môjmu Nepoškrvnenu Srdcu.“

O Jánovi Pavlovi II. Mária hovorí:

„Práve keď sa satan mylne domnieval, že zvíťazil, potom keď Boh prijal obeť pápeža Pavla VI. a Jána Pavla I., dostala som pre Cirkev pápeža, ktorého som pripravila a vychovala. On sa zasvätil môjmu Nepoškrv-

nenému Srdcu a slávnostne mi zveril Cirkev, ktorej som Matkou a Kráľovnou.

V osobe a diele Svätého Otca Jána Pavla II. nechávam žiariť svoje veľké svetlo, ktoré bude tým silnejšie, čím viac bude temnota všetko zahalovať.“ (1. 1. 1979)

A niečo podobné by sa dalo povedať aj o pápežovi Františkovi: Keď sa satan mylne domnieval, že nevidanými útokmi dosiahol, že pápež Benedikt XVI. už nemal síl a usúdil, že bude prospešnejšie odstúpiť, vtedy dosiahla pre Cirkev pápeža, ktorý cíti s jej Srdcom a vyzýva Cirkev k zasväteniu práve tak, ako to Ona žiada po splnení prvej podmienky z Fatimy, po platnom zasvätení sveta Máriinmu Nepoškrvenému Srdcu.

V ten deň zasvätenia, 25. marca 1984 počujeme v posolstve:

„Požehnávam tento odvážny čin 'môjho' pápeža...“

Ale prosím aj všetkých biskupov, kňazov, reholné osoby a laikov o ich zasvätenie sa. Je tu hodina, keď sa musí celá Cirkev zhromaždiť v spo-

lahlivom útočisti môjho Nepoškrveného Srdca!“ (25. 3. 1984)

Presne takto vyzýva pápež František na generálnej audiencii v stredu pred 25. marcom 2023 všetkých veriacich, aby sa sami, svoje spoločenstvá, modlitbové skupiny, aj celý svet, Rusko a Ukrajinu, zasväcovali každý rok 25. marca Máriinmu Nepoškrvenému Srdcu.

Oproti tomu, keď sa majú všetci seba a svoje spoločenstvá zasväcovať, keď toto majú všetci v Cirkvi prijať, bolo niečo úplne ľahšie, keď o to žiadala Pápeža, jednu osobu. A predsa to trvalo 67 rokov, kým sa toho dočkala. Čo myslíme, koľko by asi trvalo, kým všetci v Cirkvi prijmu teraz túto novú výzvu? To si ťažko vieme aj len predstaviť pri našej roztrieštenosti. Ale aká veľká nádej sa tu objavila! Pápež, viditeľná hlava Cirkvi nás všetkých k tomu vyzýva! Ój, to by malo ísť veľmi ľahko!

Lenže, aha, čo tu má satan pripravené – nevidané útoky proti pápežovi Františkovi. To sú útoky proti tejto Máriinnej výzve, ktorej splnenie je potrebné pre konečné víťazstvo jej Nepoškrveného Srdca.

ného Srdca. Nič lepšie by si satan nemohol želať ako to, čo sa mu práve darí – obrátiť veriacich proti pápežovi. A žiaľ, aj viacerí účastníci našich večeradiel naleteli na tieto zákerné a ťažké útoky proti nemu.

Práve to je Máriino najsilnejšie varovanie jej posolstiev pre svoje Hnutie – aby sme boli s pápežom, zostali mu verní. Hovorila to už vtedy, keď nikomu ani neprišlo na um, že by sme sa mohli ako veriaci obrátiť proti pápežovi. A prišlo to. O tomto pápežovi, o Františkovi, najmä to celý čas hovorila. Veru, keby posolstvá pokračovali, určite by práve o ňom teraz hovorila: Je to „môj“ pápež, ktorý cíti s mojím Srdcom a podporuje moju teraz najnaliehavejšiu výzvu! Aby sa všetci, sami seba, svoje spoločenstvá, modlitbové skupiny i celý svet zasvätili môjmu Nepoškrvenému Srdcu! Už nie pápeža žiada, ale všetkých v Cirkvi. A kto jej v tom najviac môže pomôcť, ako pápež svojou výzvou. Je to naozaj „jej“ pápež.

„Dnes prosím znovu všetkých o zasvätenie môjmu Nepoškrvenému Srdcu.“ (25. marca 1984)

DRUHÉ TURÍCE

(Collevalenza 2023)

SPOZOROVAŤ BLÍŽIACU SA JAR

Nachádzame sa v „krutej zime“ odpadu a zvrátenosti vo svete i v Cirkvi. Avšak Panna Mária nám pomáha vidieť už „prvé púčiky“ jari, ktorá bude mať „svetlo jasnejšie než tisíc slnk“ (porov. 15. augusta 1990).

Týmto púčikmi sme my, ak zostaneme maličkí a skrytí v teple jej Nepoškrveného Srdca: „V najkrutejšej zime vy ste pupence, ktoré vyrážali z môjho Nepoškrveného Srdca, a ktoré ja zasadujem na vetvy Cirkvi...“ a Panna Mária zakončuje tým, že jar bude pre Cirkev „akoby nové Turíce.“

(9. marca 1979)

Opakuje to aj v poslednom posolstve „modrej knihy“. Don Stefano nadšene upozornil na to, že aj pápež Benedikt vo svojom liste k vyhláseniu Roka kňazov v roku 2010 predvídal „jar“ pre Cirkev: „Rád ponúkam kňazom, v tomto roku im zasvätenom, osobitné pozvanie, aby vedeli využiť novú jar, ktorú vzbudzuje Duch v našich dňoch v Cirkvi, v nepo-

lednom rade cez cirkevné hnutia a nové komunity. Duch je vo svojich daroch rôznorodý... Vanie, kde chce. Robí to nečakaným spôsobom, na nečakaných miestach a predtým nepredstaviteľnými formami... avšak on pôsobí tiež vzhľadom na jediné Telo a pre jednotu jediného Tela.“ (List Svätého Otca Benedikta XVI. k vyhláseniu Roka kňazov pri príležitosti 150. výročia dies natalis Jána Márie Vianeya, 16. júna 2009).

Týmto nečakaným spôsobom (prejavu jari) je aj Mariánske kňazské hnutie.

BEZ ZVEDAVOSTI

„Máte sa mi zveriť s krajinou dôverou, máte vo mňa veriť a nechať sa mnou ochotne viesť so synovskou odovzdanosťou“ (29. júla 1979).

„Bez zvedavosti“, hovorí Panna Mária. Táto zvedavosť je tiež súčasťou Satanovej pasce (porov. 1. marca 1980).

Avšak musíme tiež pozeráť na jar. Prorocký aspekt „modrej knihy“ je veľmi silný. Ako je ním napokon fatimské posolstvo, ktorého tretie tajomstvo bolo zverejnené v roku 2000. Je v ňom povedané, že Cirkev musí prejsť cez tajomstvo „výkupného utrpenia“ (15. septembra 1992): výraz, ktorý poukazuje na to, že utrpenie má zmysel, hodnotu: neznamená, že Boh sa stal slabým (porov. KKC 677), ale že po utrpení príde zmŕtvychvstanie: „Napokon zvíťazí moje Nepoškrvené Srdce!“

My sa usilujeme vedieť zo zvedavosti mnohé veci o budúcnosti, napríklad chronológiu udalostí. Panna Mária hovorí veľakrát o nových a druhých Turíciach (presne 50-krát používa výraz „druhé Turíce“) a tiež veľakrát o Ježišom druhom príchode v sláve.

Svätý Ľudovít Mária Grignon z Montfortu, po tom, ako dlho rozprával o „apoštoloch posledných čias“ vo svojom diele „O pravej úcte k Panne Márii“, zakončuje (59):

„Hľa, toto sú veľkí muži, čo prídu. Vyformuje ich Mária z príkazu Najvyššieho, aby rozšírili jeho vládu i na bezbožníkov, modloslužobníkov a moha-

medánov. Ale kedy a ako sa to stane?... Iba Boh to vie: na nás je, aby sme zmĺkli, prosili, vzdychali a čakali: – Čakal som, čakal na Pána“.

Našou úlohou nie je byť zvedavými, ale zachovať si nádej na novú jar, pretože všetko je v Božích rukách, aj chvíle „utrpenia“.

DRUHÉ TURÍCE PODĽA SV. LUDOVÍTA Z MONTFORTU

„Tvoje kráľovstvo, Duch Otca a Syna, ešte stále pokračuje a skončí sa záplavou ohňa lásky a spravodlivosti. Kedy príde táto záplava ohňa a čistej lásky, ktorá musí zapáliť celú zem takým nežným a prudkým spôsobom, že zapáli a obráti dokonca aj mohamedánov, pohanov a Židov? „Pred jeho žiarou sa nič ukryť nemôže“ (Ž 19). Nech sa teda zapáli tento božský oheň, ktorý priniesol Ježiš Kristus na zem (Lk 12, 49) pred tým, ako sa rozhorí oheň tvojho hnevu, ktorý obráti celú zem na popol. „Zošli svojho Ducha a všetko bude stvorené a obnov tvárnosť zeme“ (Ž 104). Pošli na zem tohto Ducha, ktorý je celý oheň a tvorí kňazov úplne zapálených! Nech je z ich služby obnovená tvárnosť zeme a zreformovaná tvoja Cirkev.“ (Plamenná modlitba 16-17)

Medzi týmto textom a všetkým, čo hovorí Panna Mária v modrej knihe o druhých Turícach, je veľká zhoda. „Pán nerobí nič bez toho, aby to neoznámil svojim prorokom“ (porov. Am 3, 7). Po sv. Ludovítovi z Montfortu bola sama Panna Mária touto proročnou cez svoju knihu. Pozrime si, čo nám hovorí o „druhých Turícach“.

PRÍPRAVA NA JEŽIŠOV NÁVRAT V SLÁVE

Bez toho, aby som bol zvedavý, všimol som si dva chronologické údaje.

1. Druhé Turíce budú predchádzať Ježišov návrat v sláve

„Teraz musí byť celý svet privedený k plnosti pravdy, k evanjéliu Ježiša, k jeho Cirkvi, chcenej a založenej Kristom. Toto je úloha Ducha Svätého. Cirkev sa musí otvoriť jeho božskému ohňu a byť pripravená na dokonalú očis-

tu a na prijatie jasú jej nových Turíc – v príprave na druhý slávnostný príchod môjho syna Ježiša.“ (7. júna 1981)

Druhé Turíce budú predchádzať Ježišov návrat v sláve, lebo *musia svet naň pripraviť*. Tak je to povedané napríklad aj v posolstve 19. januára 1996:

„Takto Duch Svätý zošle na svet svoje druhé Turíce milosti a ohňa, aby pripravil Cirkev a ľudstvo na Ježišov návrat v žiari jeho Božskej slávy a aby všetko obnovil.“

2. Existuje ešte iný chronologický údaj

Totíž: fakt, že ešte predtým musí prísť ku skúške antikrista, totálna „zima“, „výkupné utrpenie“, ktoré bude trvať okolo tri a pol roka, ak sa vezmú doslova chronologické znamenia proroka Daniela a knihy Zjavenia: (porov. posledné posolstvo z roku 1992).

„Za čias Noemových, bezprostredne pred potopou, nastúpili do archy tí, ktorých Pán vybral na prežitie strašného trestu. Vo vašich časoch vyzývam všetky svoje deti vojsť do archy novej zmluvy, ktorú som pripravila v svojom Nepoškvmenom Srdci, aby som vám pomohla znášať krvavú ťarchu vašej veľkej skúšky, ktorá bude predchádzať príchod Pánovho dňa.“ (30. júla 1986)

„Je to skúška tak veľká a bolestná, že si to vôbec nemôžete ani predstaviť, je však nutná pre Cirkev a pre celé ľudstvo, aby k vám mohla prísť nová éra, nový svet, zmierenie ľudstva so svojim Pánom.“ (2. februára 1991)

Pokiaľ ide o Antikrista, chcel by som pripomenúť úvod k duchovným cvičeniam vo Vatikáne v roku 2007 od kardinála Biffiho, kde hovoril o „prorokom upozornení“ Solovieva na túto tému, pripadá mi, že stojí za povšimnutie.

„NOVÉ TURÍCE“ POTVRDZUJE MAGISTÉRIUM

PIUS XII. povedal: „Modlíme sa, aby Ježiš urýchlil deň, ktorý určite príde, keď nové tajomné vyliatie Ducha Svätého zahalí všetkých Kristových vojakov...“ (24. decembra 1954)

JÁN XXIII.: „Panna Mária je správne nazývaná Nevestou Ducha Svätého.

Veriaci vyzývajú (jej prostredníctvom) vyliatie darov Ducha svätého, aby prišli druhé Turíce a potešili rodinu kresťanov“ (1. mája 1959)

Tu je modlitba pápeža Jána XXIII. pri zvolaní II. Vatikánskeho koncilu: „Obnov v tomto našom čase svoje zázraky ako nové Turíce a udeľ svätej Cirkvi svoje dary, aby jedným srdcom a horlivo vytrvala s Máriou, Ježišovou Matkou na modlitbách a vedená svätým Petrom rozširovala Kráľovstvo Božského Spasiteľa...“ (Apoštolská konštitúcia Humanae salutis, 25. decembra 1961).

JÁN PAVOL II.: mal často prejavy s prorockým tónom. Don Stefano mal zoznam desiatok textov, v ktorých pápež prívolať a vyzýval Ježišov návrat v sláve. Pravdepodobne existuje aj celá štúdia textov, v ktorých pápež prívolať a vyzýval druhé Turíce, aby prišli.

BENEDIKT XVI.: toto vyzvanie nachádzame aspoň v troch textoch:

– 20. mája 2007, na Anjel Pána: „Podobne ako vtedy apoštolí aj my sa po nanebovstúpení stretajme v modlitbe, aby sme v duchovnom spojení s Pannou Máriou prosili o vyliatie Ducha Svätého (porov. Sk 1, 12 – 14). Kiež jej orodovanie vyprosí pre celú Cirkev nové Turíce.“

– 27. mája 2007, Posolstvo k Svetovému dňu misii: „Panna Mária, ktorá svojou materskou starostlivosťou spravádzala Cirkev pri jej začiatkoch, nech riadi naše kroky aj v tejto dobe a nech nám vyprosí nové Turíce lásky.“

– 20. júla 2007, Posolstvo k Svetovému dňu mládeže: „My sme ovocím tohto poslania Cirkvi, a to skrze pôsobenie Ducha Svätého. Nesieme v sebe pečať Otcovej lásky v Ježišovi Kristovi, ktorou je Duch Svätý. Nikdy na to nezaбудnime, pretože Pánov Duch pamätá na každého jednotlivu a zvlášť prostredníctvom vás mladých chce vo svete znovu rozduchať vietor a oheň nových Turíc... Vyzývame spoločne Ducha Svätého, s dôverou prosiac Boha o dar nových Turíc pre Cirkev a pre ľudstvo tretieho tisícročia.“ (č. 4, 8).

Možno existuje štúdia, v ktorej aj pápež František prívola a vyzýva nové Turíce, aby prišli.

BIBLICKÉ ZMIENKY

Takmer vždy, keď Panna Mária ho-

vorí v modrej knihe o druhých Turícach (alebo „nových Turícach“; „nových časoch“, „novej ére“...), odvoláva sa na dva biblické texty:

– Žalm 104, 29-30: „*Len čo odvrátiš svoju tvár, už sa trasú; odnímaš im dych a hneď hynú a vracajú sa do prachu. Keď zošleš svojho ducha, sú stворené a obnovuješ tvárnosť zeme.*“

– Proroctvo Izaiáša 65, 17: „*hľa, ja stvorím nové nebo a novú zem*“: text, ktorý cituje aj Zjavenie 21, 1: „*Videl som nové nebo a novú zem, lebo prvé nebo a prvá zem sa pominuli*“ a tiež 2 Pt 3, 11-13: „*A keď sa toto všetko má tak rozplynúť, ako sväto a nábožne musíte žiť vy, čo očakávate túžobne príchod Božieho dňa, pre ktorý sa nebesia páľavou rozplynú a živly sa v ohni roztopia! Podľa jeho prísľubu očakávame nové nebo a novú zem, na ktorých prebýva spravodlivosť.*“

Všimnime si, že text z 2. listu sv. Petra ma takýto predpoklad: „*Predovšetkým vedzte, že v posledných dňoch prídu s posmechom posmievači, žijúci podľa svojich žiadostí, a budú hovoriť: „Kde je ten jeho prislúbený príchod?“ Ved' odvtedy, ako zosnuli otcovia, všetko ostáva tak, ako to bolo od počiatku stvorenia. Skryté je im totiž – a oni to chcú –, že nebo je oddávna a že zem povstala Božím slovom z vody a skrze vodu a že skrze ne zahynul aj vtedajší svet, zatopený vodou. A to isté slovo udržiava terajšie nebo i zem a zachováva pre oheň, keď príde deň súdu a záhuby bezbožných ľudí.*“ (2 Pt 3, 3-7).

Tieto prorocké slová sv. Petra citujem, pretože hovorí o tom, že minulý svet bude do základov zmenený, avšak bez toho, že by to bol koniec sveta. Hovorí tiež, že súčasný svet bude musieť tiež podstúpiť hlboké očistenie ohňom súdu. Ale možno to ešte nebude koniec sveta.

Modrá kniha ide jasne v línii *duchovného súdu*, ktorým bude zmena sveta, ale nie koniec sveta. Tvrdenia sv. Ireneja na túto tému musia byť chápané v augustiniánskej línii. Voči tejto téme nie sú uzavreté ani magistérium Cirkvi či teologické argumenty.

„Môžeme byť pokojní“, hovorieval don Stefano. Magistérium hovorí len

to, aby sa „nevyučoval ako istý“ *Pánov viditeľný príchod na zem*, ktorý by zahŕňal v sebe bezprostredný koniec sveta. Parúzia zostáva ťažkou a nie celkom prebádanou témou.

Svätý Peter hovorí o ohni. Vysvetlujem to tak, že ide o *duchovný oheň*, skôr ako by hovoril o hmotnom ohni pre materiálny svet. Čiže nejedná sa o koniec sveta, ale o udalostiach vo svete a v čase, keď prídu druhé Turíce. V modrej knihe hovorí Panna Mária často (okolo 70 krát) o spalujúcom ohni Ducha Svätého.

– V prospech tohto duchovného zmyslu hovoria aj zmienky od Ezechiela 36, 26: „*nové srdce a nový duch*“, aby vyjadril, že novosť tohto nového neba a novej zeme je predovšetkým duchovná.

V DUCHOVNOM ZMYSLE

V tomto zmysle je pravdepodobný rozdiel medzi *prvými Turícami* (sviatostná ekonómia zmrŕtvychvstalého Krista, zmienené „posledné časy“) a *druhými Turícami*, nie je rozdiel v prirodzenosti (stále ide o sviatostnú ekonómiu), ale o rozdiel v stupni (spalujúci oheň, ktorý premieňa, tak ako premenil apoštolov prvých čias, ba oveľa viac) tu sa možno odvolať na 11. jún 1983. Je to krásne posolstvo, hlboká trojičná meditácia, ktorú často citoval don Stefano a začína slovami: „*Moje Nepoškrvené Srdce je bránou nebies, ktorou prichádza Duch lásky Otca a Syna, aby došiel k vám a obnovil celý svet.*“ Končí sa výzvou: „*Preto vstúpte cez nebeskú bránu môjho Nepoškrveného Srdca, ak chcete mať účasť na Božom zázraku nových Turíc pre Cirkev a na úplnom obnovení sveta.*“

Uprostred posolstva sa trochu hovorí o tom, čo napísal Ludovít z Montfortu: „*Keď Duch Svätý, jej Ženích, nájde Máriu v duši veriaceho, ponáhľa sa tam vstúpiť a vlieva sa do nej v takej miere, v akej táto duša dala priestor jeho Neveste*“ (O pravej úcte 36):

„*Keď vás vidí v mojom materskom náručí, Duch Svätý vás ovieva silou lásky, aby vás rozpálil na iskry, na plamene milosti a hviezdy svätosti a horlivosti, aby sa obnovili základy Cirkvi.*“

(11. júna 1983)

„Obnova základov“ pripomína „nové nebo“, na ktoré čakáme novými Turíca-

mi (je súčasťou „stálych vyjadrení“, „konštánt“, ako to ešte povieme). Nie nebo, kde veľký ohnivý drak strhne nebeské hviezdy, aby ich vrhol do blata (porov. Zjv. 12,4), ale nové nebo, ktoré vytvára Panna Mária, „*nové nebo a nová zem, v ktorých bude prebývať spravodlivosť*“, čiže púčiky, ktoré rozkvitli a sú chránené v istom útočisti jej Nepoškrveného Srdca.

Pripomína mi to žalm 91: „*I keď po tvojom boku padnú tisíce kňazov a desaťtisíce po tvojej pravici*“ (žiaľ, je to všeobecná skúsenosť a „naš najťažší kríž“, ako hovorí Panna Mária 24. júla 1975), avšak ty zostaneš pevný na tomto základe Cirkvi, pretože si zasvätený Panne Márii. Had nemôže zviest pokorných, ktorí sú ukrytí v Márii. Zasvätenie sa Panne Márii je duch malosti, satana privádza do zúrivosti, ale má viac ťažkostí vytrhnúť Márii maličkých. Ak sa mu to podarí, Panna Mária nájde prostriedky, ako ich získať späť.

TYPICKÉ POSOLSTVO

Citujem posolstvo z 26. mája 1996, Turíce. Bolo dané v Santandri, nedaleko Garabandalu, azda nie náhodou.

„*Pripravujete sa na prijatie zázraku druhých Turíc. Druhé Turíce prídu, aby znova priviedli spohanštené ľudstvo, žijúce pod mocným vplyvom Zlého, k plnému spoločenstvu života so svojím Pánom, ktorý ho stvoril, vykúpil a spasil.*“ Ako? „*Zázračné duchovné ohnivé jazyky očistia srdcia a mysle všetkých, ktorí sa uvidia v Božom svetle a budú prebodnutí ostrým mečom jeho božskej Pravdy.*“ Čiže ľudstvo uvidí, „do akej priepasti padlo“ (18. mája 1997, Turíce) a s týmto bolestným „osvietením svedomia“ sa vráti k svojmu Pánovi.

„*Druhé Turíce prídu, aby priviedli celú Cirkev na vrchol jej najväčšieho jasú. Duch múdrosti ju povedie k dokonalej vernosti evanjeliu. Duch rady jej bude pomáhať a bude ju utešovať vo všetkých jej trápeniach. Duch sily ju povedie ku každodennému a odvážnemu svedectvu o Ježišovi.*“

Bude to musieť byť súženie a hrdinské svedectvo o Ježišovi, čiže mučeníctvo.

„*Duch Svätý jej sprostredkuje predovšetkým vzácny dar dokonalej jednoty a najväčšej svätosti.*“

Toto je súčasťou „základu“ posolstva o Turícach: návrat k jednote „Jeruzalema – Cirkvi“ na rozdiel od Babelu – Babylonu, v ktorom sa nachádzame.

„Iba potom Ježiš prinesie do Cirkvi svoje kráľovstvo slávy.“

Dalšie tajomstvo, ktoré však príde (aspoň to tak vyzerá), ako chronologicky nasledujúca etapa:

„Druhé Turíce zostúpia do srdca, aby ich premenili a urobili citlivými a otvorenými pre lásku, aby ich urobili pokornými a súcitnými, zbavenými každého sebeckva a každej zloby. Pánov Duch takto premení kamenné srdcia na srdcia z mäsa.“

Znovu je tu citácia od Ezechiela, 36, 26.

„Druhé Turíce spália ohňom jeho božskej lásky hriechy, ktoré zatieňujú krásu vašich duší. Takto sa duše vrátia do plného spoločenstva života s Bohom, budú vyvolenou záhradou jeho prítomnosti a v tejto žiarivej záhrade budú kvitnúť všetky čnosti, ktoré som starostlivo ja, vaša nebeská záhradníčka, vo vás pestovala. Takto Duch Svätý vyleje na zem dar svojej božskej svätosti.“

Nad týmito duchovnými hľadiskami sa musíme zastaviť dlhšie, pretože nimi začína Panna Mária už v našom srdci. Viac nás zaujíma to „už“ a „ešte nie“. Mnohokrát nám totiž hovorí, že jej víťazstvo sa „už začalo“ prostredníctvom našej malosti. Okrem 11. júna 1983 by som chcel ešte citovať 28. január 1984, 2. február 1995, 8. september 1995... (urobím to sčasti na záver).

„Druhé Turíce zostúpia na všetky národy, rozdelené sebeckvom, rôznymi záujmami a rozpormi, ktoré ich často stavajú navzájom proti sebe. Preto sa všade šíria vojny a bratovražedné boje, v ktorých sa už prelialo tak veľa krvi na vašich cestách.“

Ide o úplnú obnovu sociálno-ekonomicko-politických podmienok sveta. Kompletnú náboženskú obnovu sveta: už nie Babylon, ale Jeruzalem...

„Potom budú národy súčasťou jednej veľkej rodiny, zhromaždenej a požehnanej prítomnosťou Pána medzi nami.“

Táto prítomnosť už je medzi nami prostredníctvom jeho sviatostí. Nejde o inú ekonomiu spásy, ale azda o nekľukú úroveň „navyššie“, prorocťvom o „eucharistickom kráľovstve“.

„... Takto spoločne budeme úpenlivo prosiť o dar Duchu Svätého a spolu budeme očakávať zoslanie druhých Turíc, ktoré obnovia svet a premenia tvárnosť zeme.“ (26. mája 1995)

„ZÁKLADY“

Z čítania na tému nových a druhých Turíc v modrej knihe vyberiem niekoľko „základov“, „konštánt“, ktoré teraz vymenujem:

Ide stále o rovnaké biblické citácie: Izaiáš 65, 17; Žalm 104, 29-30; a zriedkavejšie Ezechiel 36, 26 (ktorá rozoberá viac duchovný a súčasný aspekt nových Turíc).

Univerzálne a verné ohlasovanie evanjelia (pripomínam citát od Ľudovíta z Montfortu, ktorý som použil na začiatku). Totiž: všeobecná oslava Ježiša (18. mája 1997).

Očisťujúci a premieňajúci oheň (iba duchovný? Ťažko povedať).

Úplná, hlboká premena a obnova od základov...

Na kozmologickej úrovni: takmer určite zem zostane zemou, ale s takými hlbokými zmenami, že bude... ako to píše sv. Peter v druhom liste.

Na sociálno-ekonomicko-politickej a predovšetkým náboženskej roviny: nebude už nič viac spoločné s touto našou súčasnou babylonskou civilizáciou: „Padol, padol ten veľký Babylon!“ ohlasuje anjel (Zjv 14, 8), 2. októbra 1992).

Chronológia je stále rovnaká v celej „modrej knihe“: najprv bude pomínutelné satanovo víťazstvo Antikrista, tvrdý ča; počas alebo po ňom prídu druhé Turíce, a keď raz prídu a keď tu „raz budú“, ak tak možno povedať, vráti sa Ježiš v sláve.

Nejde o koniec sveta ani o posledný súd; najprv tu budú tieto etapy, ktoré Panna Mária nazýva, a my s ňou, „víťazstvom jej Nepoškrveného Srdca“.

ZÁVER

Zastavme sa trochu pri týchto duchovných „základoch“ s poukázaním na posolstvo z 11. júna 1983. Ide o „už uskutočnené“ víťazstvo Nepoškrveného Srdca Panny Márie v našom srdci, ktoré nás zaujíma viac než to eschatologické, „ešte neuskutočnené.“

V posolstvách z 2. februára 1981

alebo 2. februára 1995 spája Panna Mária tému obnovy Cirkvi s témou nášho kňazského utrpenia obetovaného na „tajomnom oltári“ jej Nepoškrveného Srdca.

V tejto línii máme aj posolstvo z 3. marca 1979: „vnútorné prenasledovanie“ (nakoniec: čas Antikrista): opustenosť, zrada, zapretie, ako pri Ježišovi „poslúži k úplnej obnove Cirkvi“ (podľa mňa don Gino Salmaso¹ bol aspoň taký istý v mučeníctve ako don Nazareno²).

V tejto línii ide aj posolstvo z 11. júna 1988: „trvalá obeta, totálna ponuka seba, aby pripravili...“ a tiež posolstvo z 8. septembra 1995. Zdôrazňujeme, že duchovne tu už je toto víťazstvo, Panna Mária ho buduje každý deň v našom srdci, ktoré sa jej zverilo, ak zostávame v malosti, poddajnosti, „maximálnej“, „hrdinskej“ dôvere, ako to ona hovorí. V dôvere, čiže viere, udržiava zapálený tiež plameň našej lásky (nikdy nemajme tvrdé srdce!).

Zakončujem nádejou, lebo téma „jari“ dáva nádej aj v „najtvrdšej zime“, ktorá bude musieť prísť na niekoľko rokov (a zdá sa, že v priebehu niekoľkých rokov), keď prídu dni „všeobecného zúfalstva“, ako hovorí Panna Mária (2. februára 1994). Mimo nebezpečenstva budú tí, ktorí budú „dúfať napriek každej nádeji“ ako Abrahám (Rim 4, 13). Panna Mária pod krížom (KKC 145-149): mala nádej aj napriek tomu, ako „veci vyzerali“ (2. apríla 1988): Budme my sami „púčky, ktoré dáva Panna Mária na konáre Cirkvi“.

„V hlbkej temnote vášho času, ak žijete so mnou, môžete už rozpoznať svitanie novej éry, ktorá vás čaká.“

(1. januára 1991)

Don Laurent Larrock
Preklad: Sr. Margita Baroková

¹ Don Gino Salmaso – horlivý kňaz MKH, zamilovaný do Panny Márie a eucharistického Pána Ježiša, ktorý bol „vysunutý na okraj“. Dostal rakovinu a zomrel 62-ročný. Viac o tomto kňazovi sa dá dočítať v knihe *Farár celého sveta* (Bratislava, Združenie Máriina doba 2019, s. 139 – 142). Poznámka prekladateľky.

² Don Nazareno Lanciotti – mučeník MKH, zastrelený 11. februára 2001 ako 61 ročný. Priebeha proces jeho blahorečenia. Viac o tomto kňazovi sa dá tiež dočítať v knihe *Farár celého sveta*, s. 135-139. Poznámka prekladateľky.

Oznam ústredia Mariánskeho kňazského hnutia ohľadom kauzy blahorečenia dona Stefana Gobbiho

Na konci duchovných cvičení Mariánskeho kňazského hnutia, ktoré sa konali od 25. júna do 1. júla 2023, nás informoval advokát Emilio Artiglieri, postulátor menovaný pre kauzu blahorečenia dona Stefana Gobbiho, zakladateľa Mariánskeho kňazského hnutia, o predbežných postupoch, ktoré je potrebné vykonať. Ide o procedúry, ktoré si vyžadujú čas a veľa práce, kým sa dospeje k oficiálnemu otvoreniu kauzy blahorečenia a až potom bude možné nazvať s radosťou dona Stefana Božím služobníkom. Medzitým sa vynasnažíme uskutočniť všetky možné iniciatívy potrebné na otvorenie tejto kauzy blahorečenia, pričom všetkým členom Mariánskeho kňazského hnutia zverujeme bezpodmienečnú a nevyhnutnú úlohu modliť sa, prinášať obety, konať skutky pokánia a snažiť sa verne žiť ducha nášho hnutia. Okrem toho sa od všetkých žiada, aby si dávali pozor a nekomunikovali správy, ktoré by mohli viesť k domnienke, že kauza blahorečenia sa už začala. Keď príde vhodný čas, a všetci si želáme, aby prišiel čo najskôr, bude dané o tom verejné oznámenie a až potom budú užitočné a tiež potrebné iniciatívy o zverejnení začiatku procesu blahorečenia.

Z „fraternity“ v Collevalenza

Tohto roku sa fraternity v Collevalenza zúčastnila aj naša sestrička Margita, ktorá tam tľmočí slovenským i českým kňazom. Aj na fraternite tľmočila svedectvo o večeradlách na Ukrajine, ktoré bolo prednesené v češtine.

A po tomto s povolením generálneho responsabile, Luca Pescatoriho povedala malé svedectvo aj o Slovensku v súvislosti s darčekom, ktorý sme tam poslali, a to: DVD „Na pulze dejín spásy“ 1 a 2 a tiež nahrávku oboch na USB-klúčoch. Otec Luca ju usmernil, aby si ich tam aj zobrala a ukázala. Sú to nahrávky večeradla 25. marca 2022 a 2023 na pamätnom mieste Bratislavského veľkého piatku. Sr. Margita si pripravila v taliančine takúto informáciu:

„Priniesli sme Vám zo Slovenska malý darček pre všetkých, videonahrávku v slovenskej, talianskej a anglickej verzii na povzbudenie, ako nás naša nebeská Matka v našom vyše 30 rokov trvajúcim večeradle vždy 25. marca uistila, že naozaj vedie svoje dielo triumfu vpred.

Iste viete, že pápež František na generálnej audiencii pred 25. marcom vyzval všetkých v Cirkvi, aby sme sa tento i každý rok 25. marca zasväcovali jej Nepoškvrnenému Srdcu. To je presne to, čo žiadala Mária v našej „modrej knihe“ v deň splnenia podmienky z Fa-

timy, zasvätenia sveta 25. marca 1984 a my, čo sme žili v tvrdom komunizme vieme, ako hneď začal komunizmus slabnúť až zázračne padol, hoci sa s ním dovtedy desaťročia nedalo pohnúť. A v ten deň v „modrej knihe“ hovorí: Požehnávam tento čin môjho pápeža... Ale prosím aj všetkých biskupov, kňazov, rehoľníkov a veriacich, aby sa zasvätili môjmu Nepoškvrnenému Srdcu. A práve k tomu istému nás volá pápež František, a tak vidíme, že aj on je Máriin pápež, ako ním bol Ján Pavol II.

Ako proti ateizmu nanucovanému svetskou mocou musel zasvätiť pápež, tak proti praktickému ateizmu sa musíme všetci zasväcovať. Toto je nová podmienka, na ktorú teraz nebo čaká. Takto nás Mária a s ňou aj pápež vedú k završeniu jej víťazstva. A toto je úloha pre nás, pre jej malé stádo. Máriino dielo naozaj ide vpred, vytrvajme!“

Napokon to Margitka povedala svojimi slovami a k tomu ešte trochu viac poinformovala aj o Bratislavskom veľkom piatku. Účastníci srdečne zatlieskali a viacerí jej potom ďakovali so slovami, že ani nevedeli, že na Slovensku je to takto.

Pripravené darčeky účastníci s vďakou prijali, pomerne rýchle si rozobrali, pričom viacerí sa pýtali, či si môžu zobrať aj viac pre svojich známych – však

ich bolo navyiac.

A tak sa teraz už zaiste dozvedajú o našich večeradlách 25. marca nie len v našich blízkych krajinách Európy, ale aj v takých vzdialených, ako sú napríklad a možno ich to povzbudí pridať sa k nám a tak čím skôr prijať aj výzvu pápeža Františka, ktorá je po splnení prvej výzvy v r. 1984 novou výzvou už pre konečné víťazstvo Nepoškvrneného Srdca Panny Márie vo svete. – Či tu nemôžeme vidieť aj vyslyšanie našej modlitby s vierou o príchod Božieho kráľovstva v akomsi nečakanom pokroku smerom k triumfu?! Ani sme sa nenazdali a Mária nás priviedla k tomu, že sme sa naozaj stali tak trochu príkladom, ako o tom hovoril v roku 1996 otec Gobbi. - r -

Krátko po návrate z Collevalenza dostal otec Marian tento e-mail:

Drahý P. Marian, vypočul som si vaše DVD, veľmi pekné!

Slovensko malé ale veľké pre odpoveď Márii, ktorá sa stáva dobrým príkladom pre nás všetkých!

Odvahu stále pre pokračovanie až do konca!

Spojení v Nepoškvrnenom Srdci Márie!

Don Laurent Larroque

SME NA PULZE DEJÍN SPÁSY

Čo to znamená? – Poznáme to: Keď niekto vyzerá mŕtvu, hľadáme, či má ešte pulz, či mu bije srdce. A vidíme, že tento svet čo do viery speje stále k horšiemu, Boží život v ňom vyhasína. Žije ešte vôbec? Má ešte pulz? Bije v ňom ešte srdce? – A práve my sme tí, čo to máme možnosť pozorovať: Áno, dejiny spásy majú ešte pulz, bije v nich Nepoškvrnené Srdce Márie, zvlášť 25. marca znateľne odbíja **mílniky na ceste k triumfu Nepoškvrneného Srdca Panny Márie:**

25.marca 1984 – splnenie podmienky z Fatimy – zasvätenie sveta Nepoškvrnenému Srdcu Márie pápežom s biskupmi

25.marca 1988 – Bratislavský veľký piatok – skutok viery pre pád komunizmu – začiatok Máriinho víťazstva

25.marca 2022 – slávnostné zasvätenie Ruska pápežom Františkom

25.marca 2023 – pápež František vyzýva celú Cirkev, aby **25.marca každý rok** – všetci veriaci zasväcovali seba, svoje spoločenstvá, celý svet, Rusko i Ukrajinu Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie.

A my sme dostali tú milosť, že sme na tomto pulze života, že nás Matka Božia zavolať do svojho oddielu, v ktorom sme jeho aktérmi. Kolkí aj z radov našich spoluveriacich len lamentujú, kam ten svet speje, možno aj vedia o príslube triumfu Nepoškvrneného Srdca Panny Márie, ale berú ho len ako nejakú chiméru, ako niečo, čo snáď má spadnúť z neba ale nepadá, či vôbec... A nás Matka Božia volá byť nástrojmi jej víťazstva a zažívame reálne jeho pulz.

□ □ □

„Zázrak triumfu môjho Nepoškvrneného Srdca bude viditeľný všetkým.“ („modrá kniha“ 7. 10. 1983)

K zázraku však je potrebná viera – divotvorná viera, ktorej tolko ako horčičné zrnko prenáša vrchy.

„Či nájde Syn človeka vieru na zemi, keď príde?“ (Lk 18,8)

- ○ ○ ○ -

* **A veru Ježiš už prišiel hľadať vieru.** Ale nenašiel ju. – Istá fáza pandémie Covidu bola ako stvorená na to, aby svet uvidel, čo znamená mať vieru: Všetok život sa zastavil, celé ľudstvo bezmocne zdúpnelo. Čakalo na zázrak.

Ale aj my, veriaci, Cirkev, sme sa správali len ako neveriaci svet, aj my sme skladali nádej len do ľudských prostriedkov. Vtedy sme v Máriinom svetle spoznali našu úlohu hľadať a vyprosovať si dar viery, ako Ježiš povedal: „Proste a dostanete, hľadajte a nájdete.“

Vtedy dediči Bratislavského veľkého piatku, čo sa na pamätnom mieste už 30 rokov modlia Večeradlo modlitby s Pannou Máriou, vyzvali všetkých na rok modlitieb za dar divotvornej viery. A už vtedy mnohí mali svetlo, že asi to nebude len proti Covidu. A ukázalo sa, že to vôbec nebolo proti Covidu. Nie vieru sme potrebovali pre Covid, ale Covid sme potrebovali na to, aby sme si uvedomili, že nemáme vieru,

akú by mali mať tí, čo uverili. Tak nám Máriino svetlo prichádza postupne:

„Môj plán sa môže uskutočniť len vašim prostredníctvom. Vám však neprislúcha poznať ho podrobne. Stačí, že ho poznám ja, pretože ja som vašou vodkyňou. Vy všetci musíte ochotne poslúchať moje príkazy a nechať sa mnou viesť.“ („mk“ 29. 4. 77)

Tak poznávame jej plán až v jeho uskutočňovaní a jej svetlo dostávame vždy len pre najbližší krok.

Hoci túto „Výzvu“ dostali všetky médiá, nedali ju ďalej. Zostalo pri nej len Máriino „malé stádo“.

„Tak sa začína jasne čítať plán malého stáda, ktoré... je celé chránené v záhrade môjho Nepoškvrneného Srdca.“ („mk“ 29. 6. 1988)

„Vedím vás, lebo vy vykonáte najdôležitejšiu prácu v okamihu rozhodujúceho boja.“ („mk“ 2. 9. 1980)

* **Teda nepodliehajte sklamaniam**, ak sa deje niečo iné, než sme čakali, ale v tom, čo sa deje, spoznávajme Máriin plán, aby sme vedeli do neho vstúpiť.

Spoznali sme teda Máriin plán, že tento boj ešte nemá tú silu, aby sa už odohrával na javisku sveta, má byť zatiaľ pred ním ešte skrytý a naberáť silu „na úrovni duchov“.

„Veľký boj medzi Bohom a jeho nepriateľom sa uskutočňuje predovšetkým na úrovni duchov... medzi nebeskými duchmi a pekelnými duchmi...“ („mk“ 29. 9. 95)

„Boj sa bude odohrávať predovšetkým medzi mnou a starým hadom, ktorému nakoniec rozdrvím hlavu. Preto od vás žiadam teraz len tie veci, ktoré sa podľa vášho ľudského hľadiska zdajú malé a bezvýznamné.“ („mk“ 30. 10. 75)

Aj naša vyprosená divotvorná viera sa má teda uplatňovať nateraz na tej „úrovni duchov“, skryte, kde prebieha boj našej Veliteľky, až kým nastane ten čas, že sa „zázrak triumfu“ má ukázať všetkým. No k tomu by neprišlo, keby sme ju najprv neuplatnili na tej skrytej úrovni, teraz tam je potrebná...

A takto sme čakali na 25. marec 2023...

+ + + + + + + + +

* **A je tu ten očakávaný 25. marec 2023..** A či my, Máriino „malé stádo“, sme si tú divotvornú vieru vyprosili? – Keby sme o tom pochybovali, neverili by sme Ježišovi, ktorý povedal: „Proste a dostanete.“

Teda áno, dostali sme tento dar. Sme tu zhromaždení a pripravení, vyzbrojení darom viery, aby sme vykonali skutok viery pre ďalší krok k triumfu.

* **Poučení v evanjeliovnej škole** – keď diabol Ježiša na púšti pokúšal, aby zneužil svoju divotvornú moc, ktorú má začať používať a pri prvom zázraku v Káne, ako dôsledne dodržiaval jej správne používanie – podľa nej sledujeme terajšiu situáciu:

Zdá sa, že teraz „neprišla naša hodina“ na verejné svedectvo. Nie je tu teraz taká situácia, ako tomu bolo v istej

fáze Covidu, že by bol viditeľný zázrak uznaný za zázrak z moci Božej.

Ale uvedomili sme si, že sa určite nepomýlime, keď s vierou prosíme o príchod Božieho kráľovstva, ako nás to naučil náš Pán, Ježiš Kristus:

Otče náš, ktorý si na nebesiach, posväť sa meno tvoje, príď kráľovstvo tvoje, buď vôľa tvoja ako v nebi, tak i na zemi. – Sláva Otcu, i Synu, i Duchu Svätému...

* **Ale v niečom asi predsa prišla naša hodina** – hodina Máriinho „malého stáda“. Ona vo Fatime slúbila, že keď jej Svätý Otec zasväťí Rusko, Rusko sa obráti a svetu nastane obdobie pokoja. A táto podmienka je splnená, pápež František slávnostne zasvätil Rusko práve v tento pamätný deň minulého roku. Tu môže byť potrebný práve tento skutok viery – modlitba s vierou, a už stíhačky na Ukrajinu nebudú potrebné.

Tesne pred týmto večeradlom modlitby sme sa však dozvedeli o výzve pápeža Františka každoročne v tento deň 25. marca zasväcovať seba, svoje spoločenstvá, modlitbové skupiny, svet i Rusko a Ukrajinu Nepoškvrnenému Srdcu Márie. A už sme vedeli, že aj táto naša modlitba s vierou síce bude vyslyšaná, no tiež na úrovni duchov, teda nie hneď viditeľne. – Už sme vedeli, že pýtame málo oproti tomu, čo Boh chce dať.

□ □ □

Tu si môžeme pripomenúť to nám už známe: „Pýtaš málo, chcem dať viac!“... Vtedy, keď sme sa tiež takto predom dozvedeli, že nebude vyslyšaná modlitba o pomoc jedenástim bohoslovcov tak ako sme čakali, sme potom naozaj dostali viac – pomoc pre všetkých bohoslovcov, kňazov a pre celé Slovensko – dostali sme Mariánske kňazské hnutie. A otec Gobbi potom u nás počul posolstvo:

„Predovšetkým si užasol, pretože si sem prišiel prvý raz a našiel si moje Mariánske kňazské hnutie tak rozšírené, prijímané a nasledované.

Toto je len moje dielo, ktoré ja sama rozširujem do každej časti sveta. Pretože toto je doba môjho triumfu, môjho víťazstva a vašej spásy.“ (12. septembra 1991)

Po takejto skúsenosti už nečakajme, že znova počujeme ono „pýtaš málo, chcem dať viac“, už si to máme sami uvedomiť. A to aj v prípade prosby o ukončenie vojny na Ukrajine. Keď vidíme, že tá vojna priviedla pápeža Františka k tomu, aby volal celú Cirkev k zasväteniu sa Nepoškvrnenému Srdcu Márie, vtedy táto vojna ešte plní svoju úlohu pre Máriin plán a teda skončí, až keď Cirkev prijme túto výzvu pápeža. V takom prípade my už máme vedieť, že máme dostať viac, než žiadame: nie len ukončenie vojny na Ukrajine, ale ukončenie vojny proti Bohu na celom svete. Teda že bola vyslyšaná aj naša modlitba s vierou o príchod Božieho kráľovstva, aj o obrátenie Ruska a mier, a to tak, ako sa to jedine môže stať: porážkou satana a víťazstvom Márie.

□ □ □

* Podľa čoho **sme vedeli skôr, než sme sa modlili**, že budeme vyslyšaní ináč, než by sme ľudsky čakali? – Podľa posolstva Matky Božej z toho pamätného dňa zasvätenia sve-

ta, 25. marca 1984. V ten deň bola po 67 rokoch splnená podmienka z Fatimy proti komunizmu – mocenskému ateizmu, vnucovanému svetskou mocou, preto žiadala o zasvätenie pápežom a vedením Cirkvi. A v deň splnenia prvej podmienky vyslovuje Mária novú podmienku pre dosiahnutie konečného víťazstva – zasvätenie celou Cirkvou:

„Požehnávam tento odvážny čin 'môjho' pápeža...

Ale prosím aj všetkých biskupov, kňazov, rehoľné osoby a laikov o ich zasvätenie sa. Je tu hodina, keď sa musí celá Cirkev zhromaždiť v spoľahlivom útočisku môjho Nepoškvrneného Srdca!“ („mk“ 25. marca 1984)

Teda proti praktickému ateizmu, roztrúsenému v dušiach, je teraz potrebné zasväcovanie sa všetkých v Cirkvi, seba samých, svoje spoločenstvá, i celý svet. Keď tak dlho trvalo dočkať sa zasvätenia pápežom, o čo dlhšie by bolo treba čakať, kým to prijme celá Cirkev, všetci jej členovia... Tu môžeme vidieť vyslyšanie našej „modlitby s vierou“ na úrovni duchov: keď k tomu vyzve pápež, máme najskôr nádej, že to bude prijaté. A to sa stalo. Pápež vyzval. A vyzval na „každý rok 25. marca,“ teda na proces, trvalé nasadenie pod jeho vedením – vedením hlavy Cirkvi. Nič lepšie sa nemohlo stať! – Teda takto vyzerá vyslyšanie „na úrovni duchov“: Je to jediné možné vyslyšanie našej modlitby aj o príchod Božieho kráľovstva aj o obrátenie Ruska a skončenie vojny, keď bude satan porazený a zjaví sa Božie víťazstvo na tejto zemi cez triumf Nepoškvrneného Srdca Márie.

□ □ □

* **Posolstvo z toho 25. marca 1984 je mimoriadne silné,**

tu Mária najjasnejšie ozrejmuje charakter nášho zasvätenia sa jej. A potvrdením vieryhodnosti tohoto posolstva a teda aj tej novej výzvy, ktorú tlmočí aj pápež František, je aj ozajstná prorocká predpoveď, ktorá sa neuveriteľne splnila:

„Žiaľ, nie všetci biskupi prijali túto výzvu. Určité okolnosti im ešte nedovolili výslovne mi zasvätiť Rusko, ako som to už veľakrát žiadala. Tak, ako som vám už povedala, toto zasvätenie sa uskutoční tesne pred krvavými udalosťami.“ („mk“ 25. marca 1984)

Hoci nik už žiadne krvavé udalosti v tomto regióne nečakal, stalo sa a Rusko sa ocitlo vo vojnovom krviprelievaní.

Keď teda vojna na Ukrajine doviedla pápeža k tomu, že pozýva celú Cirkev k zasväteniu sa Máriinmu Nepoškvrnenému Srdcu, nemôže skončiť, kým táto výzva pápeža nebude v Cirkvi všeobecne prijatá. A tu je teraz veľká úloha Máriinho „malého stáda“: Byť pri pápežovi, podporovať ho v tejto jeho výzve a všemožne ju šíriť.

„Vedieť vás, lebo vy vykonáte najdôležitejšiu prácu v okamihu rozhodujúceho boja...“ („mk“ 2. 9.1980)

„Budte poslušní voči svojej Matke, ktorá k vám hovorí a ktorá vás učí svojím slovom poslúchať pápeža a Cirkev s ním spojenú...“

Vaša poslušnosť musí byť ako moja: Pokorná, uvedomelá a dokonalá. Týmto spôsobom podporujete moje pôsobenie, zatiaľ čo moje Hnutie začína akoby druhú fázu.“ („mk“ 25. 7. 1977)

Neboj sa malé stádo

Vráťme sa do večeradla 25.marca v tomto roku 2023 v Bratislave. Rozjímajme nad slovami, ktoré nám tu vtedy Mária povedala. Veľmi súvisia s našou tlačovou správou ktorú sme v tomto mesiaci marci zverejnili. Tlačová správa začína tým, že našu výzvu národ neprijal. Prijalo ju len malé stádo.

Pre Máriu to však stačí. Oslovuje tento malý zvyšok:

„Neboj sa, malé stádo. Vám je zverené poslanie zavŕšiť víťazstvo môjho Nepoškvrneného Srdca vo svete...“

Neboj sa, malé stádo. Ste moje malé deti, ktoré som zhromaždila zo všetkých kútov zeme pre veľký boj medzi Bohom a satanom, medzi silami dobra a silami zla.

Pán zvíťazí mojím prostredníctvom, prostredníctvom svojej malej Služobnice. Ja zvíťazím vašim prostredníctvom, prostredníctvom mojich malých detí...“ (20. 9. 1996)

V celých dejinách Božieho ľudu sa opakuje jeho rovnaká stratégia. Keď sa ľud odkloní od Boha, doplatí na to a stihne ho skaza. Nikdy však Boh nezničil všetkých ľudí. Vždy nechal aspoň nepatrný malý zvyšok, aby z neho povstalo niečo nové. Vždy sa našlo pár ľudí, ktorí zostali Bohu verní, aj keď skoro všetci od viery odpadli. V čase potopy to bol Noe a jeho rodina. V Sodome to bol Lót s rodinou. V skazenom Izraeli to boli Boží proroci, ktorí v každej dobe hovorili o zachovaní malého zvyšku, ktorý napriek všeobecnému odpadu zostane verný pravej viere.

A zvyšok Júdovho domu, ktorý zostal, zapustí korene nadol a hore prinesie ovocie. (2Kr19,30)

V ten deň sa zvyšok Izraela a zachránení Jakubovho domu nebudú viac opierať o toho, kto ich bije, lež úprimne sa budú opierať na Pána, Svätého Izraela. (Iz10,20)

Lebo čo by bolo tvojho ľudu, Izrael, ako piesku mora, len zvyšok z neho sa obráti. (Iz10,22)

Zhromaždím zvyšok Izraela, dám ich dokopy ako ovce v ovčinci, ako stádo uprostred paše. (Mich2,12)

A tak aj v tomto čase ostal zvyšok vyvolený z milosti. (Rim11,5)

Nakoniec nám to hovorí sám Ježiš: **Neboj sa, maličké stádo, lebo vášmu Otcovi sa zapáčilo dať vám kráľovstvo.** (Lk12,32)

V tej chvíli bol Izrael tiež na vrchole úpadku a zotročený Rímom, bez výhľadu na lepšiu budúcnosť. Tu si Boh buduje malé stádo 12 apoštolov. Toto malé stádo Ježiš pred svojím odchodom zveril svojej Matke. Dal jej svojich 12 najcennejších pokladov, ktoré vložil do jej kráľovskej koruny. Korunoval ju na kráľovnú apoštolov. Toto malé stádo je nový začiatok Božieho ľudu. Táto udalosť sa teraz opakuje znovu.

„Dvanásť hviezd znamená dvanásť apoštolov, základ, na ktorom Kristus založil svoju Cirkev. Často som bola s nimi, aby som ich povzbudila k nasledovaniu a viere v Ježiša počas troch rokov jeho verejného poslanca. Namiesto nich spolu s Jánom, som stála pod krížom v okamihu ukrižovania, agónie a smrti môjho syna Ježiša. S nimi som sa delila o radosť z jeho zmŕtvychvstania, s nimi, pohruženými v modlitbe, som bola účastná slávneho okamihu Turíc. Počas svojho pozemského života som zostala pri nich svojou modlitbou a materskou prítomnosťou, aby som im pomáhala, formovala ich, dodávala im odvahy a pobádala ich piť kalich, ktorý im pripravil nebeský Otec. Som tak Matkou a Kráľovnou apoštolov, ktorí tvoria okolo mojej hlavy dvanásť jasných hviezd mojej materskej kráľovskej dôstojnosti. Som Matkou a Kráľovnou celej Cirkvi.

Dvanásť hviezd znamená tiež novú skutočnosť: Apokalypsa ma vidí ako veľké znamenie na nebi: Žena odetá slnkom, víťaziaca nad drakom a jeho mocným vojskom zla. Hviezdy okolo mojej hlavy teda označujú tých, ktorí sa zasväcujú môjmu Nepoškvrnenému Srdcu, patria k môjmu víťaznému šíku a nechajú sa mnou viesť, aby bojovali tento boj a nakoniec dosiahli naše najväčšie víťazstvo. Tak všetky moje milované deti, zasvätené môjmu Nepoškvrnenému Srdcu, povolané byť dnes apoštolmi posledných čias, sú najjasnejšími hviezdami v mojej kráľovskej korune.“ (8. 12. 1989)

Toto je teraz naša úloha. Úloha malého stáda.

„Neboj sa, malé stádo. Vaša nebeská Matka vám darovala dar, aby ste sa zo všetkých častí mohli zhromaždiť v jej víťaznom šíku. Nadišla hodina rozhodujúcej bitky.“

(20. 9. 1996)

Nadišla naša hodina...

Otče, nadišla hodina: Osláv svojho Syna, aby Syn oslávil teba. (Jn 17,1)

Tieto slová povedal Ježiš vo večeradle. Vo večeradle bola slúžená prvá svätá omša. Vo večeradle na apoštolov zostúpil Duch Svätý. Toto je hodina večeradla.

„Dnes vám oznamujem, že toto je aj vaša hodina.

Hodina vášho svedectva.

Hodina vášho verejného života.

Hodina apoštolov svetla.

Šírte všade usilovne a odvážne svetlo pravdy, svetlo milosti a svetlo svätosti. Je to svetlo môjho Syna Ježiša, ktorý vám ukázal cestu, aby ste sa dostali k Otcovi v dokonalej poslušnosti voči pôsobeniu jeho Ducha lásky.

V krátkom čase nezostane nič z veľkej temnoty, ktorá zahalovala Cirkev. Po jej veľkom utrpení bude konečne pripravená na svoje znovuzrodenie: nová Cirkev svetla.“

(13. 10. 1978)

Rastislav Palovič

Keď pápež Ján Pavol II. (pápežom v rokoch 1978 – 2005) v marci 1979 vydal svoju prvú encykliku *Redemptor hominis*, záverom sa v nej obracia k Matke našej dôvery, k Panne Márii, a jej zveruje seba, veriacich i Cirkev. Veriacich volá k úprimnej modlitbe spolu s Pannou Máriou a vyjadruje svoju vieru, že táto spoločná modlitba prinesie dary a ovocie tak ako modlitba apoštolov s Ježišovou Matkou vo večeradle pred zostúpením Svätého Ducha.

* * *

Kardinál Jozef Ratzinger (neskorší pápež Benedikt XVI.; v rokoch 2005 – 2013) povedal: „Ak miesto, ktoré patrí Panne Márii, bolo vždy rozhodujúce pre rovnováhu vo viere, najšť dnes toto miesto sa stalo dôležitou naliehavosťou v dejinách Cirkvi.“

Mons. Jan Graubner, arcibiskup:

Liturgia a dnešok

Niektoré časopisy ochotne informovali o prednáške kardinála Roberta Sahara, v ktorej vyzýva biskupov a kňazov, aby sa pri svätej omši obrátili k východu, ku Kristovi, aby častejšie slúžili latinsky a veriaci aby prijímali Eucharistiu klačiaci. Má sa vraj začať od tohtoročného adventu (2016).

Nemám problém celebrowať chrbtom k ľudu po väčšinu všedných dní, pretože v biskupskej kaplnke niet miesta pre oltár tvárou k ľudu. Niektoré časti svätej omše hovorím vždy po latinsky, pretože som sa ich ani po česky neučil. Nemám problém podávať sväté prijímanie ani tým, čo stoja, ani tým, čo klačia. Mám však problém niečo meniť v liturgii podľa novinárskych informácií. Pán kardinál Sarah je prefektom Kongregácie pre bohoslužbu a sviatosti. On jediný je kompetentný vydať so schválením Svätého Otca záväzné rozhodnutie pre celú Cirkev. Keď ho vydá, poslúchnem a budem ho vyžadovať aj od kňazov. Robiť ale zmeny v liturgii len na základe novinových správ či rozhovorov hoci aj rozhovorov s prefektom Kongregácie pre liturgiu, považujem za neprípustné a ohrozujúce liturgickú kázeň, ktorú Cirkev starostlivo stráži od apoštolských čias.

Rozumiem tým, ktorí sú pohoršení liturgickými výstrelkami niektorých kňazov, i keď u nás sa takmer nevyskytujú. Snahu niektorých veriacich navrátiť sa k tridentskej omši však považujem za nedomyslenú. Ak by sme chceli mať opravdivý úžitok z jej slávenia, museli by sme prijať i ďalšie vtedajšie pravidlá. Nejde totiž len o latinčinu a kňaza chrbtom k ľudu, či prijímanie Eucharistie klačiac pri mriežke. Pripomeňme len, že pred svätým prijímaním bol prísny pôst od polnoci a pred každým prijímaním sa doporučovala spoveď. Preto väčšina ľudí chodila k prijímaniu len jedenkrát za rok, čo bolo minimum, aby sa človek nedopustil ťažkého hriechu neúcty k Eucharistii a zanedbania svojho duchovného života. Táto náročnosť vtedy priniesla obnovu náboženského života, ako môžeme čítať napríklad u sv. Františka Salezského v jeho knihe *Úvod do zbožného života*, kde okrem iného radí, ako sa od večera du-

chovne pripravovať na rannú svätú omšu v rozjímaní a tichu, aby v nás rástla túžba po Kristovi. Keď sa časom duchovná náročnosť oslabila, nastával úpadok a zbožní kňazi a veriaci volali po obnove, ako si ešte musia pamätať i naše staršie generácie.

Súčasná liturgia priniesla veľkú duchovnú obnovu tam, kde bola prijatá s požadovanou náročnosťou, pretože súčasná obnova nie je uvoľnením, ako si niektorí myslia, ale prehĺbením. Dnes máme síce pôst pred svätým prijímaním len jednu hodinu, pretože často ideme na večernú omšu krátko po práci, ale máme ísť na omšu so všetkými zmierením a s pripraveným duchovným darom, ktorý položíme na obetnú misku. Nie sme za chrbtom kňaza, ale spolu s ním tvoríme sväté spoločenstvo Cirkvi a žiada sa od nás, aby sme očami viery videli v kňazovi Krista, pretože on koná v Kristovom mene, keď premieňa chlieb na Kristovo telo. On predsa nehovorí „Toto je Kristovo telo“, ale: „Toto je moje telo“.

Žiada sa od nás, aby sme videli Krista v každom účastníkovi bohoslužby a milovali ho ako Pána Ježiša. Žiada sa od nás, aby sme nezostávali vo svojom mene, vo svojich názoroch, ale boli v Ježišovom mene a prijímali Božie slovo tak, že úprimne chceme to, čo chce Kristus, jemu dávame prednosť pred sebou. Až tak tvoríme živé spoločenstvo, ktoré oslavuje Ježiša uprostred nás, pretože on slúbil, že bude uprostred tých, ktorí sú spolu v jeho mene.

Ba máme ísť ešte ďalej. Cirkev učí sama o sebe, že je tajomným Kristovým telom. Ja i tí druhí sú súčasťou tajomného Kristovho tela. I k tomu je treba byť v Kristovom mene, vyjsť zo seba. V praxi je náročnejšie vidieť očami viery Krista, prítomného uprostred nás, než symbolicky hľadiť k východu. Ale Kristus, ktorý nás vykúpil – kúpil si nás za cenu vlastnej krvi, má právo to od nás žiadať. On sa nám daruje v podobe chleba, aby nás ako Božie deti živil božským pokrmom. Za to očakáva, že ho necháme vyžarovať z nášho života, že budeme ako spoločenstvo Cirkvi viditeľným znamením jeho prítomnosti pre svet.

Po Tridentskom koncile bola celá Európa kresťanská, i keď od reformácie rozdelená. Teda boli všetci veriaci. Dnes je situácia iná. Ak sa majú dnešní neveriaci stretnúť s Kristom, musí im toto stretnutie sprostredkovať Cirkev, ktorá je jeho telom. Nesmieme sa uzavrieť do seba a unikáť zo sveta, ani sa svetu prispôbiť, pripodobniť. Ako Cirkev máme byť viditeľným znamením Krista, nástrojom, ktorý umožňuje Kristovi osloviť svet, ponúknuť skúsenosti Božieho kráľovstva, ktoré je v nás, keď v sebe necháme žiť Krista. Nejde len o hlásanie, ktoré je našou povinnosťou, ale o skúsenosť s Bohom, prítomným v Cirkvi. Cirkvi dáva život Duch Svätý. On je Lásk medzi Otcom a Synom. Keď my milujeme bratov nie pre sympatie a len vtedy, keď je to ľahké, ale keď milujeme i tých, ktorí si ľudskú lásku nezaslúžia, alebo o ňu nestoja, dávame im Boha. Aby to všetko mohla Cirkev plniť, musí žiť z liturgie, ktorá je výsostným prejavom života Cirkvi, ale tiež prameňom jej života.

Súhlasím so všetkými, čo volajú po prehĺbení liturgického slávenia, ale prehĺbenie nie je v návrate ku starým formám, ale v náročnosti a pravdivosti, v jednote slávenia a života, v ponorení sa do Kristovho mystického tela a otvorení sa Duchu Svätému. Len on z nás utvára Kristovo telo. Zbožná sústredenost jednotlivcov je veľká vec, ale spoločenstvo Cirkvi môžeme zakúsiť len vtedy, keď si navzájom dávame lásku Duchu Svätého. Ako pôsobením Ducha sa premieňa chlieb a víno, tak jeho pôsobením sa mení i zástup veriacich vo sväté spoločenstvo Cirkvi.

Urcitá nechuť či neschopnosť stratiť svoju individualitu a tých ostatných pri liturgii nevnímať, môže zodpovedať individualizmu svetskej spoločnosti, ktorá sa však rozpadá a ak chce mať nádej do budúcnosti, potrebuje znovu objaviť hodnotu rodiny a spoločenstva. Kto iný jej to má ukázať, alebo ju to naučiť, ako Cirkev, ku podstate ktorej spoločenstvo patrí?

+ Jan Graubner

P. Bernhard Springer ORC:

Eucharistia a svätí

Vo svojej encyklike *Ecclesia de Eucharistia* pápež Ján Pavol II. napísal: „Vstúpme, moji milovaní bratia a sestry, do školy svätých, veľkých to príkladov opravdivej eucharistickej úcty. V nich nadobúda eucharistická teológia všetku žiaru žitej skúsenosti, „nakazí nás“ a v istom zmysle slova nás „zahrieva““. (62)

To platí o všetkých svätých. Niektorí z nich prežívajú tento rozmer zvlášť hlboko a so zvláštnou charizmou a svojich bratov a sestry nakazili svojou láskou k Eucharistii. Nie len u anjelov, ale aj v živote svätých môžeme vidieť úžas nad Eucharistiou a prijímať od nich pomoc k prehĺbeniu našej eucharistickej duchovnosti.

Keď si všimneme svedectvo života svätých a blahoslavených Cirkvi, nenájdeme jediného svätého, ktorý by nebol ovplyvnený Eucharistiou a nemal peňu zvláštnu vášeň, nepocítoval eucharistickú lásku. „Všetci sa narodili z Hostie“. Tento výrok pochádza od blahoslaveného Giacoma Alberioneho, zakladateľa trv. Paulínskej rodiny. On hovorieval svojim duchovným deťom: „Vy ste sa narodili z Hostie“. To platí pre všetkých svätých a blahoslavených v dvojtisícročnej histórii Cirkvi. Z cirkevných dejín vieme, že svätá Eucharistia bola pre mnohých svätých skutočne prameňom, z ktorého čerpali celú svoju silu a radosť, najmä pri kríži a utrpení. A sväté prijímanie bolo tiež vrcholom v ich živote, stredom, ku ktorému bol zameraný celý ich život.

Svätá Matka Tereza

Pre nás súčasníkov vyniká medzi svätými zvlášť osobnosť Matky Terezy z Kalkaty, asi aj preto, že sme ju všetci poznali, pretože bola svätou našich dní. A Matka Tereza je hlboko eucharisticou sväticou. Eucharistia bola srdcom jej života a jej spirituality. Ona mala tak detskú dušu, že tá jej dovoľovala denne znovu žasnúť nad oným veľkým tajomstvom Kristovej prítomnosti v Eucharistii. Nie nadarmo bola nepravými novinármi často kritizovaná ako „naivná a prostá“. Nebola to ale žiadna naivita, bola to detská viera, bola to jej schopnosť nadšenia pre lásku Pána v Eucharistii.

Blahoslavený Charles de Foucauld

Iným svätým, ktorý vedel detsky žasnúť nad Eucharistiou, je Charles de Foucauld. Po tom, čo sa bývalý sveták obrátil, bol od roku 1897 do roku 1900 kláštorným sluhom u klarisiek v Nazarete. Tam jedného dňa počul kázeň o hodnote svätej omše a nepochopiteľnej prítomnosti Pána v Eucharistii. Nato búrlivo vybehol k matke predstavenej a hovoril: „Dôstojná matka, počuli ste, akú cenu má omša?“ Ešte v ten deň sa rozhodol stať sa kňazom. Vstúpil k trapistom a neskôr založil „Malých bratov Ježišových“. Až do svojej smrti bol jediným členom a žil v jednej jaskyni na Sahare. Detskému úžasu nad Eucharistiou sa nikdy neodnaučil, práve naopak. Na konci svojho života napísal: „Celý vesmír je ničím v porovnaní s Pánom vesmíru, ktorý prebýva v svätostánku.“ Žasnúť mohol tiež až do konca života nad milostou kňazstva, ktorá je neoddeliteľne spojená s Eucharistiou: Aké nepochopiteľné je, „že moja prítomnosť prináša so sebou prítomnosť Najsvätejšej sviatosti“.

Blahoslavený Edward Poppe

Môže to byť snáď len náhoda, že belgický kňaz Edward Poppe tak, ako Kristus sám, ako tridsaťročný začal v roku 1920 svoje zvláštne „verejné účinkovanie“, ktoré trvalo tri roky, až do jeho smrti, ale je to predsa aj symbolické. Môžeme plným právom povedať, že svätá Eucharistia bola stredom v živote Edwarda Poppeho. A svätá omša bola vrcholom dňa. Všetko jeho konanie a hovorenie sa vyznačovalo eucharistickým Pánom a bolo zamerané na Neho. Často prosil Pána pri svätom prijímaní, aby smel byť živým svätostánkom, aby u neho mohol Ježiš zostať, aby Ho smel pod eucharistickými spôsobmi nosiť v srdci. Ako kňaz chcel byť len nástrojom Pána. Celkom sa vydal k dispozícii Bohu, aby On mohol cez neho pôsobiť. Jeho priateľ, ktorý bol vo veľkej tiesni, raz hľadal pomoc u Edwarda Poppeho. Ten mu dal nejaké rady, jeho priateľ však na ne reagoval úplne zarazený, pretože Poppe mu hovoril veci z jeho života, ktoré vôbec nemohol poznať a rady sa tak strašili ako kliniec po hlavičke. „Ako je to možné?“ – pýtal sa Edwarda. Ten mu odpovedal:

„Či nepozoruješ, že ja do istej miery načúvam sebe samému?“ Nemusel to byť mimoriadny zázrak. Ale Boh osvietil tohoto kňaza takým zvláštnym spôsobom, že mohol ľuďom radou pomôcť a mohol takpovediac „sám sebe načúvať“, keď hovoril, lebo ako on sám povedal, Pán hovorí skrze neho milostou Eucharistie.

Svätý farár z Arsu

Svätý Ján Mária Vianney (+ 1859) žil v čase zmätkov Francúzskej revolúcie život pokánia a úplnej odovzdanosti Bohu ako duchovný. Býva uctievaný ako patrón kňazov. V jednej kázni povedal:

„«O čo budete Otca prosiť v mojom mene,» hovorí Kristus, „dám vám to.“ Nikdy by nám neprišlo na um, aby sme Boha prosili o jeho Syna. Boh uskutočnil to, o čom človek nemohol mať ani žiadnu predstavu. On hovoril, plánoval a uskutočnil vo svojej láske, čo človek nemohol ani vysloviť, ani vymyslieť, čo by sa ani neodvážil si priať. Či by sme sa niekedy opovážili Boha prosiť, aby za nás nechal svojho Syna zomrieť a jeho telo nám dať za pokrm a jeho krv za nápoj? Bez Eucharistie by na zemi neexistovalo opravdivé šťastie. Život by bol neznesiteľný. Svoju radosť a blaženosť dostávame vo svätom prijímaní. Milý Boh, ktorý sa nám chce dať vo sviatosti svojej lásky, nám dal silnú, hlbokú túžbu, ktorú môže vyplniť len On. Keby sme tejto sviatosti nevenovali pozornosť, boli by sme ako smädní na brehu rieky. Pritom by stačilo len sa zohnúť... Či by sme mohli porozumieť tomu, čo nám Spasiteľ hovorí: „Napriek tvojej úbohosti som Ťa chcel vidieť z najbližšej blízkosti, tvoju krásnu dušu, ktorú som stvoril pre seba. Stvoril som ju tak veľkú, že len ja ju môžem naplniť, tak čistú, že len moje telo je pre ňu pokrmom.“ Moje deti, neexistuje nič väčšie než Eucharistia. Ako zrno prachu pred nejakým pohorím sú všetky dobré skutky na zemi v porovnaní s jediným dôstojným prijímaním.“

Dve ďalšie myšlienky svätého farára arského: „Kto prijíma svätú Eucharistiu, stráca sa v Bohu ako kvapka v oceáne. Nikto ich nemôže od seba oddeliť.“

„Keby vás niekto po prijímaní prekvapil otázkou: „Čo si nesiete so sebou domov?“, mohli by ste odpovedať: „Nesieme si so sebou nebo.“

(Sonntagsblatt)

Nasledovanie Krista je vždy náročné a ťažké

Cirkev má hlásať milosrdenstvo, nesmie však pritom resignovať na pravdu a požiadavky kresťanského života – pripomenul v kontexte so synodálnou debatou pápežský penitenciár, kardinál Mauro Piacenza. Práve on sa každý deň zaoberá rozlišovaním spravodlivosti a hľadáním milosrdenstva v duchovných záležitostiach, keď pápežovým menom udeľuje rozhrešenie vo veciach, vyhradených Svätej stolici.

Vo svojom komentári k prebiehajúcej synode kardinál Piacenza varuje pred umelou kontrapozíciou milosrdenstva a spravodlivosti. V Bohu totiž oboje tvorí jeden celok. To len my – pre našu nedokonalosť – presadzujeme buď jedno alebo druhé, podľa toho, čo nám práve v tej chvíli vyhovuje – to však nie je poctivé. Dnes, keď chce byť niekto ako pastier populárny, hovorí len o tom, že Boh je milosrdný, všetko odpúšťa... Podľa pápežského penitenciára však nesmieme zabúdať, nasledovanie Krista že sa vždy nerozlučne spája s určitou náročnosťou a askézou:

„Niekedy sa my, pastieri, necháme chytiť do pasce a začíname hovoriť o tom, že nejaký morálny zákon je príliš náročný. V tej chvíli abstrahujeme od Božej milosti a tajomstva Kríža, od náročnosti. Potom ale už nemáme pre ľudí žiadnu pomoc, nemáme pre nich žiadnu odpoveď. Je to chyba, ktorá sa dnes deje pomerne často. Keď my, pastieri, hovoríme, že nejaký morálny zákon, ktorý sa týka rodiny a manželstva, je príliš náročný. Ak popierame napríklad možnosť zachovávať čistotu – a sú predsa niektoré situácie, v ktorých je zdržanlivosť jedinou cestou, a my tvrdíme, že je to príliš ťažké. Samozrejme, že ťažké to je. Ale či na tomto svete nie sú ťažkosti? A čo tajomstvo Kríža? Či náš Pán nevzal túto ťarchu na seba, aby nás vykúpil? Táto ťarcha a askéza je súčasťou kresťanského života. Nemôžeme ju len tak vymazať a na ľudí sa len usmievať, ku všetkému pristupovať pozitívisťicky a hovoriť len o tom, čo je ľúbivé. Existuje teda aj ťarcha. Podstata je však v tom, že i ona je pozitívna a krásna, pretože patrí k nasledovaniu Krista.“ (RV)

P. Peter van Briel:

Hovorme o svojej radosti: je ňou martýrium

Iste sme už počuli túto vetu: „Pre mučenie som sa nenarodil“. Táto veta je pochopiteľná, veď kto by rád obetoval svoj život?! Ale keď to povie kresťan, a aj to tak myslí, znamená to rozlúčenie sa s kresťanskou vierou. Veď ku kresťanskej existencii patrí svedectvo, ukázanie svojej viery (aj to veľa stojí), rovnako ako bliženská láska a modlitba. Nemôžem hovoriť: „Áno, som kresťan. Ale či musím svoju vieru nutne ukazovať? Stiahnem sa radšej do súkromia.“ Súkromné kresťanstvo je protiklad sám osebe. Nejaký liek, ktorý neprejavuje žiadny účinok, je nanič.

Viera, ktorú „máme“ – tak ako máme napríklad národnosť – je nanič.

Láska, ktorú nie je možné si nechať pre seba

Na mnohých dialničných mostoch, na stenách domov, vidíme často grafity: nejaké meno s dodatkom „Milujem Ťa!“ – Kto je zamilovaný, ten by to rád vykričal svetu, ten si to nemôže nechať pre seba. Láska, ktorú si človek necháva pre seba, neukazuje ju nikomu a tají ju pred všetkými, je chorá a umrie veľmi skoro.

Kedy začneme svoju lásku k Bohu písať na dialničné mosty? Kedy budeme pripravení oznamovať celému svetu, že máme Boha, ktorý za nás dal svoj život? Vieru, ktorej obsahom je láska k Bohu, nie je možné si nechať pre seba – inak táto viera čoskoro ochorie a odumrie. Kolko je ľudí, ktorí o sebe tvrdia, že sú katolíci alebo kresťania – a už po dlhé roky nevedli žiadny rozhovor o viere? Ani okrajovo sa nezmienili, že sú presvedčení a že dôverujú Bohu? Kolkí z nás si trúfame preraziť stenu „všeobecných rečí“ a prehovoriť o svojej radosti? Milí bratia a sestry, svedectvo viery je vždy tiež martýriom. Môžeme si síce zvyknúť byť obyčajným človekom, ktorý nevyčnieva, keď niečo prežil a dodatočne dobrým katolíkom, niečo ako bonusový program, zdarma, bez prirážky. Ale zistíme, že sme pritom bez Boha.

Žiadne svedectvo viery nie je bez martýria

Svätý Augustín o tom píše: „Nikto nech nehovorí: „Ja nemôžem byť mučeníkom, pretože u nás dnes nie je žiadne prenasledovanie kresťanov“. Výrok apoštola Pavla nemôže byť oslabený, keď hovorí: „Všetci, ktorí zbožne žijú v Ježišovi Kristovi, zažijú prenasledovanie.“ Hovorí všetci, nevyklučuje nikoho. Ak chceš vyskúšať pravdivosť týchto slov, začni len nábožne žiť v Kristovi a uvidíš, že hovoril pravdu.“

Pritom to nemusí byť vyznanie viery slovami – ak je niekto zamilovaný, vyžaruje sám od seba vnútornú radosť, ktorá ho oduševňuje. A premení svoj život, pretože je tu nový stred v jeho myslení a konaní.

Ani mučeníci nevydávali svoje svedectvo slovami, ale svojím životom a pripravenosťou vymeniť život za väčší dar. To však vyžaduje – rovnako ako láska k blížnemu – vlastné pretvorenie a zmenu myslenia. Skrze svoju vieru máme vo svojom živote nový stred. Tým sa zjednocuje naše myslenie a konanie. Všetky tie veci, ktoré sa zdajú byť svetu nezmyselné a bláznivé, vyžarujú vnútornú radosť: pôst, sebazápor, radostné očakávanie odpustenia v spovedi..., procesie, svätenie nedele, púte, cirkevné uzavretie manželstva, modlitba v predvečer pohrebu, postavenie kríža na dvore alebo v prírode a tak ďalej...

My, ktorí sa snažíme opätovať Božiu lásku, vieme, že je ťažké nechať sa pre svoju vieru pribiť na kríž, ale vieme, že v kríži je nádej, v kríži je spása – pretože kríž je Božie graffiti na našej stene, ktoré nám hovorí: „Pozri tak veľmi som Ťa miloval!“ (Z Medjugorje aktuell)

„Blížny nie je ten, ktorého mám rada. Je to každý, kto príde do mojej blízkosti – bez výnimky.“

(Edita Steinová)

NOVÁ EVANJELIZÁCIA

Chcem sa opýtať, či Adam a Eva mali pupok?

Táto otázka vyzerá byť položená asi len zo žartu. Ale prečo nie. Keď seriózní filozofi sa môžu zaoberať otázkou, či môže Boh stvoriť taký veľký kameň, že ho sám nevie udvíhnúť, tak prečo nie. Sedliak by povedal, že to je hlúposť, ale oni si musia na to nájsť múdre zdôvodnenie, nakoniec aj tak vlastne povedia múdrymi slovami len to, že je to hlúposť. Ale o tejto otázke to ani nemôžeme povedať, veď ak sa nenarodili, nemali by mať pupok.

Keď čítame biblický opis stvorenia človeka, že Boh ho vytvoril zo zeme a vdýchol doňho dušu, dieťa alebo primitívny človek spred štyritisíc rokov si to vedel celkom realisticky predstaviť ako Boh na nejakom mieste zemského povrchu rukami utápal postavu človeka a svojím dychom ho oživil.

Keď ale berieme do úvahy aj ostatné poznatky, najmä to, čo sme sa učili už na prvých hodinách náboženstva, že „Boh je duch, nemá telo“, potom si musíme uvedomiť, že keď by sme sa na to pozerali, ako to Boh-duch robil, museli by sme vidieť, ako by sa to vytváralo samé, museli by sme vidieť niečo ako vývoj, ako sa z hmoty zeme vytvoril človek.

Každý človek sa začína od jedinej bunky, ktorá má v sebe program, pomocou ktorého sa z nej z potravy jeho matky postupne vytvára kompletný človek, ktorý sa potom narodí. Všetka jeho hmota je z potravy jeho matky, získanej v konečnom dôsledku zo zeme. Boh pomocou programu, ktorý vložil do zárodka, vytvoril každého človeka, ktorý sa narodil. Mŕtva zem ten program nevytvorila, to je stvoriteľský čin Boha. A Cirkev nám každoročne na popolcovú strelu pripomína: „Prach si a na prach sa obrátiš,“ aby sme si v nastávajúcom čase pôstu uvedomili, čo je večné a čo pominuté.

Vedci sú v tejto otázke rozdelení v podstate na dve skupiny: evolucionisti a kreatívisti. Evolucionisti sú zástancami vývoja rôznych dru-

hov z jedného, v podstate podľa Darwinovej teórie, na ktorej staval komunistický ateizmus, že človek nie je stvorený, ale sa vyvinul, konkrétne podľa ich obľúbených školení, z opice. Kreatívisti tvrdia, že každý druh bol v pôvodnej forme už určený a vyvinul sa z tej svojej formy do súčasného stavu. Teda že aj človek bol od počiatku stvorený aj keď v primitívnej forme z ktorej sa vyvinul, ako človek a nie z nejakého iného druhu. Či je pravda jedno alebo druhé alebo ešte niečo iné, nech riešia oni, ak im to treba. Nám stačí Božie zjavenie o tom, že Boh vytvoril z hmoty zeme človeka a vdýchol doňho dušu.

Teda bol tu na zemi čas, keď sa vytváralo telo človeka z hmoty zeme podľa Bohom vloženého programu. Bol to zrejme tvor, ktorý mal svoje generácie, rodili sa nové, ale nemali to, čo má v sebe len človek: dušu obdarenú rozumom a slobodnou vôľou, schopný abstraktného myslenia a rozhodovania sa aj proti prírode, aj proti samotnému Bohu, ktorý sa dal ľudstvu poznať.

Až nastal okamih, keď Boh tomuto tvorovi vdýchol niečo podobné sebe, dušu kvalitou podobnú Bohu. Tak zavŕšil stvorenie človeka – stvoril človeka, muža a ženu ich stvoril. Kolko múdrosti sa skrýva v tom pradávnom jednoduchom opise stvorenia, všetko tam je, na čo by sme sa mohli chcieť opýtať. Žena nebola produktom iného stvorenia, bola stvorená v jedinom stvorení človeka, rozčlenením na muža a ženu. A potom tá psychológia správania, psychológia hriechu, poznanie dobra a zla, vyhováranie sa a Bohom nadeľená primeraná výchova na potrebné skrotenie zlých sklonov a pohnútok, ako aj rodičia sprísnia výchovu, keď sa to ukáže potrebné.

Tak, a teraz či mali Adam a Eva pupok? – Určite. Narodili sa tak ako sa rodili všetky živé tvory, z generácie na generáciu, ale tvory, neschopné vzoprieť sa proti Bohu, neschopné poznať

ho, až kým Boh tvorom ľudskej podoby ale živočíšnej duše nevdýchol ľudskú dušu, schopnú poznať ho, milovať ho, ale aj vzoprieť sa proti svojmu Stvoriteľovi. Také bytosti chcel mať, ktoré sa slobodne rozhodnú pre neho, kvôli nim stvoril tento svet, aby svoje stvorenie dovedol až k tomuto vrcholu.

Ale to ešte nie je vrchol, jeho práca na tom, aby získal takýchto spoločníkov pre svoj večný život, ešte pokračuje. Všetomže pomáha, aby sa čo najmenej ľudí pomýlilo, nechalo oklamať a tak sa rozhodlo pre žalostnú večnosť mimo Boha v zúfalej ničote. Lebo pekelný had – Boží nepriateľ – tu je a snaží sa Bohu čo najviac jeho stvorení ukoristiť.

Boh sa ľuďom prihovára prostredníctvom prorokov, potvrdzuje svoje pravdy zázračnými činmi, dokonca sám prichádza na pomoc na tento svet vo svojom Synovi... Svetlo prišlo na svet, ale aj tak mnohí si volia tmu... Každý by si mal dať otázku: Čo ak sa mýlim?

Túto otázku si môže dať aj veriaci. Ale ak sa on mýli, ani sa to nedozvie, že sa mýlil, lebo smrťou skončí. No aspoň prežil život v nádeji a v usporiadaní života. Ale ak sa mýlil neveriaci, tam už ťažko domyslieť to jeho zúfale sklamanie, keď sa ocitne v novom živote, ktorý navždy prehral. – A prečo by sa nemohol ocitnúť v ňom? Veď aj v tomto sa ocitol a tiež keby sme v ňom nežili, že ho poznáme, ťažko by sme si takýto život vedeli predstaviť. A existuje. Prečo by nemal existovať aj ten, ktorý nám bol zjavený? Veď len tak má aj tento život zmysel, ak existuje niečo také, ako nám bolo zjavené. Ak by neexistovalo, tak toto je naozaj nezmyselná fraška, čo tu prežívame. A ak niekto stvoril tento, tak úžasný a dokonale premyslený, azda by ho neurčil pre ničotu, pre hrob človeka a rozpad všetkého. Svetlo prišlo na svet, je tu medzi nami, neurobme životnú chybu!

Zmýlili ste sa niekedy?

P. Richard Pühringer, misionár v Tyrolsku, kde dáva duchovné cvičenia a venuje sa pútnikom, spomína:

Navštívil som v nemocnici jedného svojho žiaka a práve som chcel opustiť kliniku, keď sa v tom momente rozbehla za mnou jedna reholná sestra a spýtala sa, či by som nemal čas udeliť pomazanie chorých. Osemdesiatročný muž, o ktorého išlo, sa nemal podľa lekárov dožiť nasledujúceho rána. Jeho dcéra preto prosila, aby zavolali kňaza. Sestra dodala, že tento muž nechce mať s Bohom, s Cirkvou ani s vierou nič spoločné a preto je celkom možné, že ma odmietne. „Ste napriek tomu ochotný k nemu ísť?“ – opýtala sa ma neisto. „Áno, prečo nie, čo sa mi môže stať, nanajvýš ma pošle preč.“

Keď som vošiel do izby umierajúceho a on vo mne spoznal kňaza, jeho prvá reakcia bola: „Už prišiel môj čas?“ Čo som mu mal na to povedať? „Kedy nadíte človeku jeho čas, to vie len sám Boh,“ povedal som. – „V neho aj tak neverím. Keď je koniec, je koniec!“ Priateľsky som mu povedal: „To je ten rozdiel medzi nami dvoma: ja verím v Boha a v to, že smrťou sa život nekončí. Existuje ďalší život, existuje nebo, očistec a existuje aj peklo.“

Takmer hodinu som sa pokúšal „anjelskými slovami“ chorému vysvetliť pravdy a krásy našej viery. Výsledok bol taký, že on od svojho presvedčenia neustúpil ani o milimeter. – „Boh neexistuje a smrťou sa všetko končí!“

V duchu som sa utiekal k Duchu Svätému, k Panne Márii a k anjelom strážnym, aby mu pomohli a aby som nemusel

opustiť nemocnicu bez udelenia sviatostí práve tomuto človekovi. Po svojom dlhom neúspešnom snažení som chorému položil jednu otázku: „Zmýlili ste sa niekedy v živote?“ Bol úprimný: „Áno, a mnohokrát.“ – „A čo, ak sa mýlite aj v tejto rozhodujúcej hodine? Tvrdíte, že Boh neexistuje, ale čo, keď predsa len existuje? Hovoríte, že neexistuje ani nebo, a čo keď predsa len existuje? Ani očistec, ani peklo, ale čo keď predsa len existujú? Mám pre vás takúto ponuku: Vyspovedám vás, udelím vám pomazanie chorých, prijmete odpustky pre umierajúcich a podám vám sväté prijímanie. Ak po smrti skutočne nič nie je, nič nestratíte. Ak však niečo je, tak ste získali všetko!“

Tu sa starý muž rozplakal a povedal: „Už neviem, ako sa spovedá, moja posledná spoveď bola pred birmovaním.“ S mojou pomocou si potom urobil krásnu generálnu svätú spoveď, prijal pomazanie chorých, odpustky pre umierajúcich a prijal aj samotného Spasiteľa. Po svätom prijímaní ma chytil za ruku a spýtal sa: „Pán páter, mohli by ste sa so mnou ešte pomodliť?“ – „Áno, rád. Poznáte modlitbu Otče náš?“ – „Nie!“ – „Zdravas“? – „Nie.“ A odrazu sa začal sám modliť:

„Ježiško, príd ku mne, urob zo mňa poslušné dieťa. Moje srdce je malé, nikto doň nesmie vstúpiť, len ty, môj najsladší Ježiško. – Takto sa naša mamka modlila s nami deťmi.“

Potom mi vyrozprával, že jeho matka celý život bojovala za jeho obrátenie. Jej posledným priáním na smrtelnej posteli bolo, aby sa jej syn zmieril s Bohom a s Cirkvou. A Pán vyslyšal jej prosby. Počas nasledujúcej noci – už obrátený a zmierený s Bohom – opustil túto zem. (VS)

Príbeh z Pastorácie:

V hostinci sa zišla spoločnosť. Mladí ľudia sa pustili do pijatky a čoskoro sa rozprúdil živý rozhovor. Keď sa vyčerpala téma politiky a denných udalostí, rozhovor sa preniesol na náboženstvo. Rozprávali si rôzne historiky zo spovedí a všetci sa pri tom dobre bavili.

„Bolo by zábavné, keby niekto z nás išiel na spoveď len tak zo žartu,“ ozvalo sa.

„Ja pôjdem,“ ponúkne sa jeden z nich a staví sa s ostatnými, že tak urobí.

Na druhý deň dotýčný šiel do kostola, aby uskutočnil svoj zámer. Klakol si do spovednice a povedal, že sa bude spovedať len tak zo žartu, aby vyhral stávkku.

„Na spovedi som bol, už si ani nepamätám kedy, ale to ma nezaujíma. Ublížoval som blížnemu, ale o to sa ja nestarám. Nechodievam do kostola, ne-

zaujíma ma.“

Takto odbavil celú spoveď. Keď dokončil, kňaz ho poučil a povedal mu: „Vy ste vykonali spoveď zo žartu. Ja vám dám takéto pokánie: po tri dni ráno, na obed i večer hovorte: Je síce smrť, ale mňa do nej nič nie je. Jestvuje súd, ale ja sa oň nestarám. Jestvuje peklo, ale mňa nezaujíma.“

Potom dal mladíkovi rozhrášenie. Mladík ešte v ten večer rozprával svojím priateľom dobrodružstvo a žiadal o vyplatenie stávky. Avšak jeho známi povedali, že musí splniť pokánie, lebo aj to patrí ku spovedi. Mladík pokánie splnil. Neskôršie o tom rozpráva:

„Spočiatku som slová pokánia opakoval mechanicky a bez rozmyšľania. Vyhasnutá viera sa začala v duši pomaly ožývať. Ku koncu som slová pokánia nemohol ani vysloviť.“

Mladík vstúpil do seba, znova šiel ku tomu istému kňazovi a dôkladne sa vyspovedal.

Anna I.

Viera ako horčičné zrnko...

...viera, ktorá hory prenáša.

...to je viera, v ktorej necháme konať Boha cez nás – lebo konať divy môže len On.

V tejto dobe Fatimy, keď Boh Máriu poveril vybojovať jeho víťazstvo, Ona nás učí tejto viere. Lebo k tomu jej víťazstvu je potrebná naša divotvorná viera.

„Toto nie je jedno z mnohých hnutí, ale moje Hnutie, syn môj, nechaj teda konať mňa!“ (10. 2. 1974)

„...aby všetko, čo robíš, som robila ja tvojím prostredníctvom. Dnes je tak veľmi potrebné, aby konala Matka: a ja chcem konať tvojím prostredníctvom...“ (9. 7. 1973)

O tom je aj to tak ťažko pochopiteľné obmedzovanie našej ľudskej činnosti vo večeradlách. Ako a kde inde, ako vo večeradle, by sme sa tomu mali začať učiť, aby sme nechali konať ju...

(Milí čitatelia, podelite sa s nami i Vy o svedectvo, ako Mária, prítomná vo večeradle, konala vo Vašom živote pre svoje víťazstvo.)

Mária berie naše zasvätenie vážne

Dňa 27-ho mája 1994 sme v našom meste Kráľovský Chlmec privítali putovnú sochu Fatimskej Panny Márie. Bola to výnimočná slávnosť. Hlavným celebrantom sv. omše bol Seregély István, Jágerský (Eger) arcibiskup.

Po svätej omši rozdávali obrázky Panny Márie so zasväcujúcou modlitbou, mne dal obrázok osobne otec arcibiskup. Tú modlitbu som sa modlil odvtedy denne.

Tu uvádzam text modlitby na uvedenom obrázku v preklade z maďarčiny:

Zasvätenie sa
Nepoškrvenému Srdcu
Panny Márie

Nepoškrvené Srdce Panny Márie!

Zasväcujem sa a obetujem sa Ti úplne a naveky. Odovzdávam Ti svoje telo, dušu, myseľ, vôľu, všetky telesné a duševné schopnosti; svoj život, povolanie, budúcnosť, a všetko, čo len mám.

Disponuj so mnou podľa svojho želaní, veď som tvoj a chcem aj zostať tvoj naveky. Amen.

„MODLITE SA VELA...
A PRINÁŠAJTE OBETU ZA
OBRÁTENIE HRIEŠNIKOV.“

(Slová Fatimskej Panny Márie k vizionárom dňa 19. augusta 1917)

Prišla chvíľa, asi po dvoch-troch me-

siacoch, že tú zasväcujúcu modlitbu nie že som čítal keď som sa ju modlil, ale hovoril som to zo srdca, z hĺbky duše.

Od tej chvíle navonok nič netušiac, môj duchovný život nabral iný smer. Uvedomil som si to až po uplynutí nejakej doby, asi tak 2-3 roky. Ale Panna Mária už začala mnou disponovať, takže aj mojou manželkou Katarínou a podporujeme sa navzájom.

Ešte v tom istom roku 1994, v novembri, u nás hosťoval kňaz Gabriel Eigel, slávil u nás sv. omšu a počas homílie čítal z nejakej knihy. A to čo čítal bolo veľmi zvláštne. Po sv. omši som sa ho opýtal, z čoho to čítal. Mal v ruke akúsi hrubú knihu a hovoril, že z tej knihy to čítal. Bola to „modrá kniha“ Mariánskeho kňazského hnutia. A na Vianoce som dostal od neho ako darček práve túto „modrú knihu“.

V roku 1995 som písal kňazovi Erdes Mátyás-ovi do Maďarska, Esztergomu, vtedajšiemu responsabile v Maďarsku, že by som si rád objednal štyri kusy „modrej knihy“. Bol taký láskavý a odpísal mi, že momentálne knihy nemá, ale keď budú vytlačené, potom mi ich pošle.

V roku 1996 pre mňa vtedy ešte neznáma pani Alžbeta Vojtková mi poslala zopár časopisov „Máriina doba“ a napísala zopár riadkov, že bola v Ostrihomu v ústredí MKH a tam jej dali moju

adresu. A Panna Mária to mala naďalej všetko v rukách, aj mňa.

Odvtedy sme neustále v kontakte, skôr by sa dalo povedať, že spolupracujeme v apoštoláte za skoré víťazstvo Nepoškrveného Srdca Panny Márie. „Modrú knihu“ mi už posielala pani Alžbeta, vyše 50 kusov kníh som sprostredkoval záujemcom pri zakladaní večeradlových skupín v okolitých farnostiach. Večeradlá modlitby už konáme vyše 25 rokov. Na začiatku v rodinách, neskôr vo farskom kostole, od roku 2015 aj na pútnickom mieste Svätá Mária.

Je tomu asi 12 rokov, keď z príležitosti modlitbového dňa maďarských a slovenských veriacich, ktorý sa konal na pútnickom mieste Mátraverebély – Szentkút v Maďarsku, na požiadanie pátra Kálmán Peregrina, riaditeľa pútnického miesta, som viedol večeradlo v maďarskom a slovenskom jazyku, spoločne s kňazom Sóti János, responsabile v Maďarsku.

Asi pred 13-timi rokmi som bol na duchovnom cvičení v Žiline, a páter Humbert, ktorý viedol duchovné cvičenie, navrhol, aby sme dávali slúžiť sv. omše za víťazstvo Nepoškrveného Srdca Panny Márie. Ja som si to zobral za svoje a počas niekoľkých rokov som občas dával slúžiť sv. omše na tento úmysel. Ale od roku 2016 s manželkou dávame slúžiť sv. omše v Regnum Marianum (Máriina krajina), teda v Karpatskej kotline (Slovensko, Rakúsko, Maďarsko, Srbsko, Rumunsko a Ukrajina-Zakarpatsko), každý mesiac v roku na šiestich miestach, spolu je to teda 72 sv. omší za rok.

Nechali sme sa viesť Pannou Máriou aj v inej oblasti. Pani Alžbeta mňa písala, že zomrel kňaz Gyulai Oskár (2008), vtedajší responsible v Maďarsku. A po smrti tohoto kňaza distribúcia časopisu „Mária Kora“, t.j. Maďarská verzia časopisu „Máriina doba“, vydávaná vtedy na Slovensku v maďarskom jazyku, v Maďarsku zlyháva, už nie je tam nikto ochotný na jeho distribúciu. Posielala im dovtedy 5000 ks. Bolo mi ľúto, že predplatitelia už sa nedostanú k tomuto časopisu.

Hľadal som možnosti, ochotných ľudí v Maďarsku, kto by sa ujal tej distribúcie, no bez úspechu. A na túto úlohu som našiel sám seba. Od nového kňaza-responsible som si vyžiadal

menný zoznam predplatiteľov časopisu. Získal som ochotnú osobu, kantorku, v pohraničnom meste blízko nás a na jej adresu mohli posielat záujemci z Maďarska predplatné na časopis. Vec vyriešená. Prvú zásielku časopisu (700 ks) mi poslali z tlačiarne kuriérom za 60 euro. Ďalšie zásielky mi doviezli iným spôsobom, za symbolickú cenu 6-8 euro.

S manželkou sme to balili podľa

adresy a vozili sme to do Maďarska na poštu. A tak to fungovalo niekoľko rokov, kým sa vydával časopis u nás na Slovensku. Potom sa to obrátilo, už 9. rok sa časopis vydáva v Maďarsku, časopisy pre odberateľov na Slovensku nám posielajú z tlačiarne na najbližší maďarský obecný úrad pri štátnych hraniciach, odtiaľ si zásielku dovezieme domov, balíme podľa adresy zo slovenského ústredia a nesieme na poštu.

Robíme to dobrovoľne, na Božiu slávu a pre víťazstvo Nepoškvrneneho Srdca Panny Márie.

„...Keď vás prosím o zasvätenie môjmu Nepoškvrneneému Srdcu, potom to znamená, že sa mi musíte celkom zveriť, úplne a navždy, aby som vami mohla disponovať podľa Božej vôle.“ (25. marca 1984) Štefan O.

P.Mieczyslaw Piotrowski TChr

Najznámejší ateista uveril v Boha

Dňa 9. decembra 2004 agentúra Associated Press informovala, že najznámejší ateista sveta, profesor filozofie Antony Flew, sa stal veriacim v Boha. Celý svoj dovtedajší život zasvätil dokazovaniu, že Boh neexistuje. Publikoval viac než 30 kníh, ktoré utvárali program súčasného ateizmu.

Napokon uveril v Boha cestou rozumovej filozofickej logiky, bez odvolávania sa na nadprirodzené javy. Práve tak, ako píše apoštol Pavol, že už zo samotného stvoreného sveta možno poznať Boha Stvoriteľa. A len navyše k tomu máme tu aj mnohé nadprirodzené javy. Je až neuveriteľné, že ešte môže niekto neveriť. – Vlastne možno len nechcieť, aby Boh existoval.

Antony Flew (1923-2010) bol nepochybne najvýznamnejším ateistickým filozofom za posledných 100 rokov. Vypracoval originálnu a systematickú ateistickú doktrínu, uviedol nové argumenty proti teizmu. Zapísal sa do pantheonu najväčších filozofov – ateistov, takých, akými boli D. Hume, A. Schopenhauer, L. Feuerbach a F. Nietzsche. Preto bolo jeho obrátenie nepochybne veľkou udalosťou.

Cesta k ateizmu

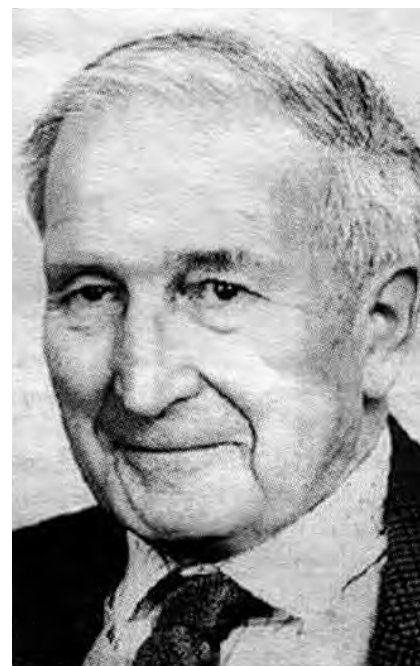
Antony Flew sa narodil v r.1923 v Londýne, vyrastal v Cambridge. Jeho otec bol pastorom metodistickej cirkvi, prednášal teológiu Nového zákona na metodistickom kolégiu v Cambridge

a dlhé roky bol rektorom tejto vysokej školy.

Antony Flew priznal, že ako chlapec bol riadnym úprimným kresťanom, nie však príliš horlivým. Odriekanie modlitieb a chodenie do kostola bral ako obťažujúcu povinnosť. Na konci strednej školy stratil Antony vieru v Boha. Vyznal: „Domáce prostredie, v ktorom som bol vychovaný, mi vstúpilo nadšenie pre kritické skúmanie, ktoré ma napokon priviedlo k odmietnutiu otcovej viery.“ Jedným z hlavných dôvodov odmietnutia viery v Boha bol pre neho problém existencie zla. Mladík tvrdil, že existencia všemohúceho a milujúceho Boha sa nezlučuje s prejavmi zla a s utrpením vo svete. Chlapec dlho skrýval pred rodičmi svoj ateizmus. O svojom rozchode s vierou ich informoval až v januári 1946.

Štúdiá a akademické pôsobenie

Štúdiá začal Antony na oxfordskej univerzite v r.1942. Jeho vzdelávanie prerušilo povolanie do vojenskej služby. K dennému štúdiu sa vrátil až v januári 1946. Diplomové skúšky urobil s najvyšším ocenením v roku 1947 a o rok neskôr začal prednášať na oxfordskom kolégiu Christ Church. Flew bol ovplyvnený náukou a erudíciou známeho spisovateľa C. S. Lewisa, s ktorým sa v Oxforde častokrát stretol. Považoval ho za najpresvedčivejšieho kresťanského apologetu.

Filosof Antony Flew

V Oxforde poznal Flew svoju budúcu manželku Annis Donnisonovú. Napriek tomu, že Flew neveril v Boha, rešpektoval morálne zásady prijaté od rodičov. Nikdy sa nepokúšal žiť so snúbenkou pred svadbou, pretože bol presvedčený, že spolužitie pred- a mimo-manželské je morálne zlo. Trpezlivo čakal niekoľko rokov, až Annis ukončila štúdiá a až potom mali svadbu.

V roku 1950 začal Antony pôsobiť ako profesor filozofie morálky na univerzite v Aberdeene (Škótsko). Po štyroch rokoch sa presťahoval do Anglicka a prevzal katedru filozofie na univerzite v Keele, kde prednášal 17 rokov. V januári 1973 začal pracovať na univerzite v Readingu, kde pôsobil do konca roku 1982. Ďalších šesť rokov,

až do svojho dôchodku, pôsobil na univerzite v Bowling Green.

Profesora Flewa fascinovali tri veľké filozofické otázky: Boh, sloboda a nesmrteľnosť. Ako ateista tvrdil: „1. Viem, že Boh neexistuje. 2. Prikláňam sa k presvedčeniu, že vesmír nemá počiatok ani koniec, v podstate nepozná ani jeden dobrý dôvod, ktorý dovoľuje pochybovať z tých hypotéz. 3. Som presvedčený, že živé organizmy v nesmierne dlhom čase vyevoľovali z neživej hmoty.“

Boh existuje

Profesor Antony Flew ustavične bojoval s otázkami, týkajúcimi sa existencie Boha, vytrvalo hľadal pravdu a nakoniec ju našiel. Počas svojho akademického pôsobenia viedol často verejné diskusie s filozofmi, ktorí mali iné názory. V máji 2004 sa na Newyorskej univerzite konala verejná debata, ktorej sa zúčastnili Antony Flew, izraelský vedec Gerald I. Schroeder (autor bestsellerových kníh na tému veda a viera, predovšetkým knihy *The Science of God*) a škótsky filozof John Haldane.

Všetci očakávali najživšiu diskusiu medzi najznámejším ateistom a dvoma vedcami, veriacimi v Boha. Hneď na začiatku konferencie, k veľkému zaskočeniu všetkých, profesor Flew prehlásil, že odmietol ateizmus a že prijíma existenciu Boha. Hovoril: „Takže teraz verím, že vesmír povolala k existencii nekonečná Inteligencia. Verím, že skvelé zákony riadiace vesmír vyjadrujú to, čo vedci nazvali Božím rozumom. Verím, že život a jeho vytváranie majú počiatok v božskom Prameni.“ V priebehu diskusie učenc argumentoval, že najnovšie bádania o počiatku života poukazujú na existenciu tvorčej inteligencie Boha. Konštatoval, že skúmania DNA „odhalili tak nevierohodnú zložitosť štruktúr nutných pre vytváranie života, že to podľa mňa dokazuje, že spojenie tých zvlášť odlišných elementov takým spôsobom, aby navzájom spolupracovali, sa muselo diať s účasťou inteligencie. Ide o kolosálnu zložitosť všetkých tých elementov a neobyčajnú subtilnosť spôsobov, ktorými navzájom spolupracujú. Šanca na náhodné spo-

jenie tých dvoch aspektov je jednoducho nepatrná. Všetko je záležitosťou zvláštnej zložitosti, ktorá plodí tie účinky a vo mne budí dojem niečoho, čo vytvorila Inteligencia.“

„Urobil som opravdivý »obrat«“, vyhlásil Flex „a menovite to, že som po uplynulých šesťdesiatich rokoch ateizmu prehlásil verejne, že som zmenil farby klubu. Zároveň, hoci som sa už pozeral z iného bodu videnia, som rovnakým angažovaním sa a rovnako pociťivo hral ďalej, musím to tak povedať, rovnakú hru.“

Odmietnutie ateizmu profesorom Flewom bolo šokujúcou informáciou pre všetkých a v prostredí ateistov vyvolalo skutočnú hystériu. Objavili sa komentáre plné fanatickej nenávisti a úplného nedostatku tolerancie. Mnoho vedcov však vyjadrilo uznanie intelektuálnej poctivosti bádateľa. Profesor Alvin Plantinga napísal: „To je pekný dôkaz poctivosti profesora Flewa. Napriek tomu, že toľko rokov odmietal ideu Stvoriteľa, dokázal priznať, že je viac toho, čo hovorí v prospech opačného stanoviska.“

„Opíchie tvrdenie“

V priebehu pamätnej debaty s účasťou profesora Flewa na Newyorskej univerzite v máji 2004 bola nedocenená argumentácia Geralda Schroedera, ktorý prirovnal tvrdenie, že život vznikol náhodou, k presvedčeniu, že stádo opíc, mlátiace slepo do klávesnice počítača napíše Shakespearov sonet. Pre profesora je to „opíchie tvrdenie“, obyčajná hromada nezmyslov. Podľa jeho mienky tvrdenie, že vznik života je dielom náhody, je v kontexte najnovších vedeckých bádání úplný nezmysel.

Flew ho po 60 rokoch obrany ateistického svetového názoru odmietol preto, že súčasná veda predkladá tri aspekty prírody, ktoré poukazujú na existenciu Boha. „Aspekt prvý,“ napísal bádateľ, „spočíva v tom, že príroda je poslušná zákonu. Aspekt druhý je život, čiže inteligentne zorganizované a účelovo pôsobiace bytosti povstali z hmoty. Aspektom tretím je samotná existencia prírody.“ Flew položil zásad-

nú otázku ateistom, svojim bývalým kolegom: „Akú možnú alebo nemožnú vec by si uznal za dôvod, ktorý by ťa prinútil aspoň uvažovať o existencii vyššieho Rozumu?“

Flew skritizoval Richarda Dawkinsa za to, že úplne znevažuje a obchádza päťdesiatročný vedecký výsledok genetických bádání. A jeho *Samolúby gén* „je knižka veľmi klamúca a mätúca hlavvy obyčajným ľuďom. Už ako ateistický filozof som považoval toto popularizujúce dielo za svojím spôsobom rovnako škodlivé ako napríklad *Nahá opica* či *Ludské zoo* Desmonda Morrisa.“

Intelektuálna poctivosť

Profesor Antony Flew počas celého svojho filozofického vyčkávania zachovával intelektuálnu poctivosť.

„Moja cesta k objaveniu Boha,“ napísal „je dodnes púťou rozumu. Šiel som za myšlienkou, kamkoľvek ma viedla. A priviedla ma k prijatiu existencie nezávislého, nemenného, nemateriálneho, všemocného a vševediaceho Bytia.“

Flew neustále analyzoval výsledky skúmania v prírodovedných odboroch a získaval logické závery z vedeckých údajov. Riadil sa Sokratovou zásadou: „Za daným logickým postupom musíme ísť, kamkoľvek vedie“, a teda zásadou smerovania za dôkazmi, ktoré vedú k pravde. Napísal: „Riadila ma vždy vôľa hľadať vždy opravdivé logické uvažovania, ktoré vedú k pravdivým záverom.“ Vytrvalo hľadal odpoveď na najdôležitejšie otázky: Kde sa vzali zákony prírody? Akým spôsobom sa vytvoril život z neživej hmoty? Akým spôsobom vznikol vesmír? „Čo znamená, že niečo je živé a akým spôsobom sa to viaže s celkom faktov z oboru chémie i genetiky, videných ako istý celok?“

Flew akceptoval logický záver, že nie je možné objasnenie počiatkov života s opieraním sa o samotnú hmotu. Napísal: „Počas posledných 100 rokov vynikajúci učitelia, medzi nimi takisto niektorí z najlepších súčasných vedcov, stvorili filozoficky osľňujúcu víziu racionálneho vesmíru vynárajúceho sa z božskej Mysle. Taká je situácia, že vlastne ten špeciálny obraz sveta teraz považujú za najlepšie filozofické objas-

nenie množstva javov, s ktorými majú dočinenia ako odborníci, tak i laici.“

Profesor Flew uveril v existenciu Boha cestou rozumových vyčkávaní, bez odvolávania sa na nadprirodzené javy. Odhalil jeho existenciu v dôsledku „púte rozumu“.

Zásadný vplyv na Flewovo odmietnutie ateizmu mali dve knihy: *The Rediscovery of Wisdom*, ktorú napísal David Conway, a dielo Roya Abrahama Vargheseho *The Wonder of the World*.

Podľa Flewa najpresvedčivejší argument, poukazujúci na existenciu Boha predstavil vynikajúci britský profesor David Conway, ktorý napísal: „Za objasnenie sveta a jeho bohatej formy Aristoteles uznáva Bytie, ktorému pripisuje nasledujúce vlastnosti: nemennosť, nehmotnosť, všemohúcnosť, jednotu čiže nedeliteľnosť, dokonalú dobrotu a nespornú existenciu. Tak teda ten súbor atribútov je prekvapivo podobný vlastnostiam, aké sa Bohu pripisujú v židokresťanskej tradícii. Tá podobnosť plne ospravedlňuje domnienku, že keď Aristoteles hovoril o príčine sveta, mal na mysli tú božskú bytosť, ktorá je predmetom uctievania v oboch náboženstvách (...). Objasnením sveta a jeho bohatej formy je to, že je dielom vyššej, všemocnej a vševediacej Inteligencie, ktorú obvykle nazývame Bohom a ktorá stvorila svet, aby povolala k existencii a poskytovala podporu rozumovým bytostiam.“ (D. Conway: *The Rediscovery of Wisdom*, s. 74)

Podľa Flewa sa stalo nesporným, že na existenciu Boha Stvoriteľa je možné usudzovať z veľmi precízneho projektu, prítomného v prírode. Pozorujeme v nej totiž obrovskú usporiadanosť a existenciu trvalých racionálnych zákonov, pravidiel, ktoré sú matematicky presné, všeobecne platné a navzájom previazané. Einstein ich nazval „vteľeným rozumom“. Odkiaľ sa berie v prírode harmónia, rozumný poriadok? Túto dôležitú otázku si kládli najväčší učenci: Newton, Einstein, Heisenberg a ďalší. Jedinou rozumnou odpoveďou na to bolo konštatovanie, že zdrojom poriadku vo Vesmíre je Boží rozum.

Vynikajúci vedci nie sú ateistami

Profesor Antony Flew zdôrazňoval fakt, že mnoho vynikajúcich súčasných vedcov považuje zákony prírody za „myšlienkový prúd Božieho rozumu“. Vytýkal R. Dawkinsovi, že vo svojej knihe *Vybájený Boh* využíva lož, keď tvrdí, že Albert Einstein bol ateista. Keď totiž Einsteina označovali za ateistu, on vždy protestoval: „Naozaj ma vždy hnevá, keď oni (ľudia, ktorí tvrdia, že Boh neexistuje) ma citujú, aby podopreli svoje názory. (...) Nie som ateista a nemyslím, že by som sa mohol nazývať panteistom. Nachádzame sa v situácii malého dieťaťa, ktoré vchádza do obrovskej knižnice vyplnenej knihami v mnohých jazykoch. Dieťa vie, že tie knihy musel niekto napísať. Nevie ako. Nepozná jazyky, v ktorých sú tie knihy napísané. Dieťa sa domnieva, že knihy sú usporiadané podľa istého tajomného poriadku, ale nerozumie mu. Myslím, že vlastne v takej situácii sa nachádza i ten najinteligentnejší človek voči Bohu. Vidíme vesmír zázračne usporiadaný a podliahajúci istým zákonom, ale tie zákony chápeme iba zahmlene. Naše obmedzené zmysly si uvedomujú existenciu tajomnej sily, ktorá hýbe konšteláciami.“ (M. Janner: *Einstein and Religion*, Princeton 1999 s. 44)

Einstein tvrdil, že zákony vesmíru hovoria o existencii Boha, ktorý je duchom, ale „nekonečne prevyšuje ducha ľudského, a jemu zoči-voči, keď si je človek vedomý, ako nepatrné má možnosti, musí pociťovať pokoru.“ Podľa Einsteina ak poznávame prírodu, poznávame Boha. I keď príroda nie je Bohom, aj tak poctivé vedecké skúmanie prírody vedie vždy k viere (porovn. tamtiež s. 148). V jednom zo svojich listov Einstein priznal: „Nikdy som ne našiel lepšie označenie, než »náboženská« pre vieru v rozumnú prirodzenosť skutočnosti a jej neobvyklej dostupnosti ľudskému rozumu. Tam, kde tá viera chýba, veda sa zvrháva do šablonovitej procedúry.“ (A. Einstein: *Lettres a Maurice Solovine...*, Paris 1956, s. 102-103)

Tvorcovia kvantovej fyziky: Max

Planck, Werner Heisenberg, Erwin Schrödinger a Paul Dirac videli výrazné spojenie zákonov prírody s myslou Boha. Planck tvrdil, že nie je vôbec žiadny rozpor medzi vedou a vierou, „pretože jedna je doplnením druhej, (...) náboženstvo a prírodné vedy bojujú tesne vedľa seba v nikdy neustávajúcej kruciáte proti skepticizmu a povere (...) (a teda) »za Boha«. (M. Planck, cit z: Ch. C. Gillespie, *Dictionari of Scientific Biography*, New York 1977, s.168) Podobné stanovisko prezentuje mnoho vynikajúcich súčasných vedcov, ako: Paul Davies, John Darrow, John Polkinghorn, Freeman Dyson, Francis Collins, Owen Gingerich, Roger Penrose, Richard Swinburne a John Leslie.

Paul Davies, najvýznamnejší interpret súčasnej vedy, píše: „Ateisti tvrdia, že zákony prírody existujú bez príčiny a že Vesmír je v konečnom výpočte nezmyselný. Nemôžem s tým ako vedec súhlasiť. Musí existovať nemenný racionálny začiatok, ktorý je koreňom logickej a usporiadanej prirodzenosti Vesmíru.“ Všetci vedci, ktorí sa riadia intelektuálnou poctivosťou, zhodne tvrdia, že vesmír vo všetkých svojich rozmeroch je logický a racionálny a preto poukazuje na existenciu Boha.

Sväté písmo a učenie Katolíckej cirkvi odovzdávajú rovnakú pravdu, že „Boh, počiatok a cieľ všetkých vecí, môže byť s istotou poznáný zo stvorených vecí prirodzeným svetlom ľudského rozumu“ (II. vatikánsky koncil, *Dei verbum*, 6)

Každý, kto úprimne hľadá Boha a je intelektuálne poctivý, ho isto nájde, tak, ako sa to stalo v živote Antonyho Flewa. Avšak poznanie Boha, ktorý zjavuje celú pravdu o sebe, sa uskutočňuje jedine na rovine viery – skrze nadviazanie vzťahu lásky.

„Ak nedôjde človek svojím rozumom až k tomu, aby poznal Boha, Stvoriteľa všetkého, potom to nie je kvôli tomu, že by nemal vhodný prostriedok, ako skôr kvôli prekážke, ktorú mu kladie jeho slobodná vôľa a jeho hriech,“ potvrdil sv. Ján Pavol II. (*Fides et ratio*, 19).

Preto, ako písal sv. Pavol, „nemajú výhovorku“ tí všetci, ktorí „svojou nepravosťou potláčajú pravdu“ (porovn. Rím 1,18-20). (z MS)

Zvláštny sen

Raz som bol s mojou mamou na návšteve u dedka v Bánovciach nad Bebravou a v noci z piatka na sobotu sa mi prisnil sen.

Videl som v ňom jednu dievčinu z našej farnosti zo spoločenstva mladých, ktorá bola v tom čase tehotná. Mala rizikové tehotenstvo a blížil sa jej termín pôrodu. V tom sne bola veľmi smutná a mala sklopené oči. Keď som sa jej opýtal, čo sa deje, nič neodpovedala. Vedľa nej stál jej manžel a tiež bol veľmi smutný. Pozrel som na neho a opýtal som sa teda jeho, čo sa deje. Tiež nič neodpovedal, ale dvíhol pravú ruku a ukázal mi ruženec, ktorý v nej držal. Keď som sa zobudil, bol som z toho sna veľmi znepokojený. Napadlo ma: „čo ak náhodou potrebujú modlitbu, keď mi ukazoval ten ruženec?“ – „Tým nič nepokazím“, povedal som si a tak som sa za ňu pomodlil.

Keď som sa v nedeľu vrátil domov a otvoril maily, zistil som, že práve v tom čase ďalšia dievčina z tohto nášho spoločenstva ma prosila o modlitbu za ňu, lebo že bola náhle hospitalizovaná.

Niekoľko dní na to sa jej narodilo zdravé dieťaťko.

Verím, že to bola Božia milosť a bola pre ňu a jej dieťaťko aj táto moja modlitba ešte potrebná.

Vďaka ti Pane, že nám dávaš Pannu Máriu, modlitbu ruženca, a že sa môžeme modliť jeden za druhého.

Patrik B.

KATECHÉZA

Svätého Otca Františka

Svätá omša – úkon kajúcnosti (3)

Vraciame sa ku katechézám o eucharistickej slávnosti a v rámci jej úvodných obradov budeme uvažovať o úkone kajúcnosti.

Tento svojou strohosťou podporuje postoj, ktorým sa pripravujeme na dôstojné slávenie najsvätejších tajomstiev – teda vyznaním svojej hriechnosti pred Bohom a bratmi. Kňaz totiž vyzýva k tomuto vyznaniu celé modliace sa zhromaždenie, pretože všetci sme hriešnici. Čo môže Pán darovať človekovi, ktorý si už svoje srdce zaplnil sebou samým a vlastným úspechom? Nič, pretože domýšľavý človek nie je schopný prijať odpustenie, lebo sa už nasýtil svojou domnelou spravodlivosťou. Spomeňme si na podobanstvo o farizejovi a mýtnikovi, v ktorom len ten druhý menovaný – teda mýtnik – sa vrátil domov ospravedlnený, teda boli mu odpustené hriechy. Človek, ktorý si je vedomý svojej biedy a pokorne klopí zrak, ten vníma,

že na ňom spočíva milosrdný Boží pohľad. Zo skúseností vieme, že len ten, kto dokáže uznať svoje pochybenie a požiadať o prepáčenie, získava pochopenie a odpustenie i u ľudí.

Ak v tichu načúvame hlasu svedomia, umožní nám to rozpoznať, že sa naše myšlienky vzdávajú Božiemu mysleniu, že naše slová a skutky sú často svetské, teda riadené rozhodnutiami, ktoré sú v rozpore s evanjeliom. Na začiatku svätej omše teda spoločne vykonávame úkon kajúcnosti prostredníctvom všeobecného vyznania hriechov, ktoré vyslovujeme v prvej osobe jednotného čísla, teda za seba. Každý vyznáva Bohu a bratom, že „často zhrešil myšlienkami, slovami, skutkami a zanedbávaním dobrého.“ Áno, vyznávame sa i zo svojich opomenutí, teda z toho, že sme zanedbali konanie dobra, ktoré sme mohli uskutočniť. Často máme pocit, akí sme zdatní, pretože – ako hovoríme – „nikomu sme neublížili“. V skutočnosti ale nestačí, že druhým nespôsobujeme zlo, ale si treba zvoliť konanie dobra a využívať všetky príležitosti na to, aby sme svedčili o tom, že sme Kristovými učeníkmi. Je prospešné zdôrazniť aj to, že zo svojich hriechov sa vyznávame ako Bohu, tak

aj bratom – to nám pomôže k pochopeniu dimenzie hriechu, ktorý nás odlučuje od Boha a tým zároveň od bratov, a opačne, čo nás odlučuje od bratov, to zároveň od Boha. Hriech prerušuje vzťah s Bohom i s bratmi, vzťahy v rodine, spoločnosti a v spoločenstvách... Hriech vždy prerušuje, odlučuje, rozdeľuje...

Slová, vyslovované ústami, sprevádza bitie sa v prsia. Týmto gestom vyznávame, že sme zhrešili vlastnou vinou a nie vinou iných. Často sa totiž stáva, že zo strachu alebo studu namierime prst na druhých, aby sme obvinili ich. Priznať, že sme vinníci, nás niečo stojí, ale prospeje nám, keď sa úprimne vyznáme.

Je treba vyznať vlastné hriechy. Spomínam si na príhodu, ktorú rozprával jeden starý misionár. Išlo o ženu, ktorá sa prišla vypovedať a začala vypočítavať všetky pochybenia svojho manžela, potom prešla k pochybeniam svokry a nakoniec k pokleskom susedov. Spovedník jej v jednej chvíli povedal: „Pani, povedzte mi, už ste skončila?“ – „Áno, povedala som...“ – „Výborne, skončila ste s hriechmi druhých, teraz začnite so svojimi...“ – Je treba sa vyznať zo svojich hriechov...

Po vyznaní hriechov prosíme „blahoslavenú Pannu Máriu, anjelov a svätých, aby sa za nás prihovárali“. Aj v tomto ohľade je cenné spoločenstvo svätých – teda príhovor týchto „priateľov, zástancov a pomocníkov“, ktorý nás podporuje na púti k plnému spoločenstvu s Bohom, až bude hriech konečne zničený.

Okrem modlitby „Vyznávam všemohúcemu Bohu“ je možné použiť aj iné formulácie úkonu kajúcnosti – napríklad: „Zmiluj sa nad nami, Pane. / Zhrešili sme proti tebe. / Ukáž nám, Pane, svoje milosrdenstvo. / A daj nám

svoju spásu.“ Tiež najmä v nedeľu je možné „obvyklý úkon kajúcnosti nahraďiť svätením vody a pokropením ľudu na pamiatku krstu“ (Všeobecné pokyny k Rímskemu misálu, 51), ktoré zmýva všetky hriechy. Taktiež je možné zahrnúť do úkonu kajúcnosti spev *Kyrie eleison* (Pane, zmiluj sa) – týmto starobylým gréckym výrazom oslavujeme Pána (Kyrios) a vyprosujeme si jeho milosrdenstvo (tamtiež 52).

Sväté písmo nám predkladá žiarivé vzory „kajúcich“ postáv, ktoré po tom, čo zhrešili, vstupujú sami do seba, nachádzajú odvahu strhnúť si masku

a otvárajú sa milosti obnovujúcej srdce. Spomeňme si na kráľa Dávida a jemu pripisované slová žalmu: „Zmiluj sa nado mnou, Bože, pre svoje veľké milosrdenstvo, pre svoje veľké zľutovanie znič moju nepravosť.“ (51,3) Spomeňme si aj na svätého Petra, Zacheja, samaritánku. Porovnávať sa s krehkosťou hlíny, z ktorej sme stvárnení, je posilňujúca skúsenosť – učí nás počítať s vlastnou slabosťou a zároveň otvára srdce, aby vyzývalo Božie milosrdenstvo, ktoré premieňa a spôsobuje obrátenie. A práve toto činíme v úkone kajúcnosti na začiatku svätej omše. (RV)

Aj Lučenec sa modlí vo večeradle

Niekedy, keď sa zamyslíme a premýšľame o niektorých životných situáciách, zisťujeme, že niektoré chvíle ani nezbadáme, ako zapadnú do strategiu. Ale sú chvíle, ktoré zostanú ako pevné body na časovej osi dejín. Takým sa stal a stále viac sa stáva 25. marec.

U nás v Lučenci sme do roku 2022 nie s veľkým záujmom počúvali o spomienke na statočnú obranu viery veriacich 25. marca 1988. Rok 2022 bol prelomový, keď Svätý Otec František 25. marca 2022 zasvätil Rusko a Ukrajinu Nepoškvrnenému srdcu Panny Márie. Významný dátum pre svet to bol už vtedy, keď 25. marca 1984 vtedajší Svätý Otec Ján Pavol II. zveril celý svet pod ochranu Panny Márie a zasvätil jej Nepoškvrnenému Srdcu. To bol pre nás impulz a začali sme si uvedomovať aj sviečkovú manifestáciu z 25. marca 1988. Možno práve preto nám Boh Otec poslal tento impulz, aby nás upriamil na jeho lásku. Pán Boh nás takto pozval, aby sme hlbšie prenikali k poslanstvám Panny Márie.

Vlani, keď pápež František zasvätil Rusko, splnil podmienku Panny Márie, teraz nás Svätý Otec vyzýva k tomu, čo Panna Mária žiada pre konečné víťazstvo, aby sa celá Cirkev, biskupi, kňazi, rehoľníci a veriaci zasvätili jej Nepoškvrnenému Srdcu. A všetci, aby povedali Bohu – nech sa mi stane podľa tvojho slova, tak ako povedala Panna Mária.

V sobotu 25. marca 2023 sme v kostole Navštívenia Panny Márie v Lučenci

ci konali výročné Večeradlo Mariánskeho kňazského hnutia (MKH), aby sme znovu podporili výzvu bratislavskej sviečkovej manifestácie z 25. marca 1988. Začali sme svätou omšou ráno o 7,00 hod. Po svätej omši sme mariánskou piesňou začali samotné večeradlo. Vyzvaním Ducha Svätého sme následne zotrvali na modlitbe svätého ruženca s rozjímaním nad tajomstvami. Preciľovali, sme silu modlitby, do ktorej sme vkladali úmysly a prosby za víťazstvo Nepoškvrneného Srdca Panny Márie. Výber myšlienok z „modrej knihy“ sme situovali na deň 25. marca. Modlili sme sa radostný ruženec, ktorého rozjímania boli tiež prispôbené k tomuto dňu. Večeradlo sme ukončili zasvätením sa Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie modlitbou, ktorú doporučil Svätý Otec František.

V tento deň sme sa niektorí veriaci rozhodli podporiť aj večeradlo v Bratislave na Hviezdoslavovom námestí, preto sme v popoludňajších hodinách odcestovali do Bratislavy aj s duchovným otcom vdp. Vladimírom Lalíkom. Ďakujeme Pánu Bohu, že sme sa mohli zúčastniť na tomto večeradle, kde sme mohli povznášať svoje srdcia a modliť sa na Božiu chválu. Byť svedkom, znamená mať osobnú skúsenosť a vdp. Lalík nám cestou rozprával zážitky zo skúseností, ktoré zažil ako účastník sviečkovej manifestácie z 25. marca 1988.

Večeradlá sú úžasný dar, modlitba je vždy dôležitá, preto v našej farnosti konáme pravidelne večeradlá každú

stredú a prvú nedeľu v mesiaci. Ako som už na začiatku uviedla, 25. marec 2022 bol pre nás prelomový. Prvý raz sme slávili výročné večeradlo, ktoré bolo spojené so zasvätením Ruska a Ukrajiny Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie. Od toho dňa sme sa pravidelne 25. dňa každý mesiac stretali na modlitbe VEČERADLA. Zvyčajne sme boli pred kostolom pri kríži, ale boli sme aj v mestskom parku, kde sme si museli priniesť sochu Fatimskej Panny Márie, lebo v mestskom parku nemáme ani kríž, ani sochu Panny Márie. Ďakujeme Pánu Bohu aj za túto skúsenosť.

Pocitujeme, že Panna Mária nás volá, aby sme vo večeradlách vždy 25. deň v mesiaci pokračovali, lebo modlitba, to je niečo veľkolepé. Ako keď zasadíte malé semienko a vyrastie z neho veľký strom, preto v našich pravidelných stretnutiach na večeradle v stredú a prvú nedeľu v mesiaci sa budeme tiež modliť a zapájať do modlitieb čo najviac veriacich. (VB)

DIECÉZNE VEČERADLO V HELPE

Vieme, že modlitba a pôst sú veľmi osvedčené prostriedky ako sa chrániť zla a veriaci pociťujú čoraz väčšiu potrebu modlitby a hlavne modlitby VEČERADLA. Vzorom Cirkvi, príkladom pre každého veriaceho člena Cirkvi je Panna Mária, matka Ježiša Krista a naša Matka. Aj my sme sa rozhodli vstúpiť do modlitby s Pannou Máriou, preto sme v apríli oslovili pána dekana Štefana Kosturka, ktorý pôsobí v Helpe a navrhli sme mu, že by sme boli radi, keby sa v kostole Nanebovzatia Panny Márie v Helpe konalo diecézne večeradlo. Navrhli sme dátum 13. mája 2023. Pán dekan ochotne súhlasil a na tento deň pripravil so svojimi veriacimi veľmi pútavý program večeradla.

Pozvánky na večeradlo boli rozposielané do všetkých farností v rožňavskej diecéze. Pán dekan Štefan Kosturko zabezpečil, aby oznamy boli aj na sociálnej sieti, preto aj účasť bola veľká. Pozvanie prijal aj rožňavský biskup J. EX. Mons. Stanislav Stolárík, ktorý celebroid slávnostnú svätú omšu. Pred svätou omšou bola krátka prednáška, ktorú viedol vdp. Dušan Monček. Pozvanie prijali aj dvadsiatyria kňazi rožňavskej diecézy, aby sme takto spoločne mohli osláviť Fatimskú Pannu Máriu, jej Neпоškvrnené Srdce, klaňať sa Ježišovi Kristovi vo Sviatosťi Oltárnej, prosiť o víťazstvo Neпоškvrneného Srdca Panny Márie a zároveň prosiť o skončenie všetkého zla tejto doby.

Prosíme stále nášho Pána, aby sme mohli byť zdrojom jeho lásky a pokoja v tomto svete, ktorý to tak veľmi potrebuje a prosíme, aby sme vedeli počúvať Božiu múdrosť počas našej cesty životom. Bude sa nám kráčať ľahšie a radostnejšie. AVE MÁRIA. (VB)

Celoslovenské večeradlo spirituality Mariánskeho kňazského hnutia

bude 23. septembra 2023
v Katedrále sv. Františka Xaverského
v Banskej Bystrici

PROGRAM:

- 8.30 Registrácia účastníkov (farský úrad – katedrála)
- 9.30 Posvätný ruženec – radostný (v katedrále)
- 10.15 1. prednáška
- 11.30 Adorácia
- 12.00 Obed – voľno
- 14.30 Posvätný ruženec – bolestný (Slovenský misijný dom)
- 15.15 Korunka Božieho milosrdenstva (Slovenský misijný dom)
- 15.30 2. prednáška
- 16.15 Fraternalita – diskusia, svedectvá (Slovenský misijný dom)
- 17.15 Posvätný ruženec – slávnostný (v katedrále)
- 18.00 Koncelebrovaná svätá omša
- 19.00 Sviečkový sprievod
- 20.30 Po ukončení sprievodu návrat do katedrály so záverečným požehnaním

Text ORGANIZAČNÉ POKYNY:

Z autobusovej a hlavnej vlakovéj stanice je katedrála vzdialená cca 1,5 km a individuálny presun je možný prostriedkami MHD (autobus, trolejbus).

Účastníci, ktorí pricestujú vlakom, vystúpia na stanici Banská Bystrica – mesto a odtiaľ sa presunú pešo ku katedrále, cca 10 minút (750 m).

Pre parkovanie autobusov a osobných áut je k dispozícii parkovisko pri Pamätníku SNP, alebo na Kapitulskej ulici.

Obed bude zabezpečený v cirkevnej školskej jedálni.

Obed si treba vopred objednať e-mailom, najneskôr do 10. septembra 2023 na adrese: gabriel.mkh@seznam.cz (tel. č. 0905 354 626). V objednávke treba uviesť: meno, priezvisko, dátum narodenia, bydlisko, telefonický kontakt. Cena za obed je 7,00 €.

Pre kňazov bude zabezpečený obed, preto sa treba prihlásiť tiež do 10. septembra 2023 na horeuvedenej e-mailovej adrese. g.

„Teória o nezadržateľnosti pokroku je mýtus.

**Nie progres, ale regres
charakterizuje človeka
bez Boha.**

Svet sa nachádza
v stave smrteľného hriechu
a potrebuje očistenie.

(Arcibiskup Fulton J. Sheen)

Štyri razy do roka, ako vychádza náš časopis, sa slúži najsvätejšia obeta sv. omše za našich dobrodincov a pomocníkov, i za širitelov a účastníkov večeradiel.
MKH

OBÁLKA

Titulná strana:

Zo sprievodu jarného diecézneho večeradla v Bratislave 13. mája 2023

Zadná vnútorná:

1-6 Jarné diecézne večeradlo 13. mája 2023 v Bratislave

7-12 Jarné diecézne večeradlo Rožňavskej diecézy v Helpe 13. mája 2023

13-14 Vo Vrútkach, ako aj inde, skromne pokračujú aj každomesačné „25-ky“ – večeradlá ako modlitbová príprava na budúci 25. marec.

15 – Mládežnícke večeradlo vo Vrútkach. – Neboli by sme schopní pre tieto večeradlá mladých zorganizovať vždy v lete spoločný týždeň večeradla? – Premodlime to...

Zadná vonkajšia:

Celosvetové stretnutie kňazov – zástupcov MKH z celého sveta na týždennom večeradle v talianskej Collevallenze na prelome júna a júla 2023.

Združenie Máriina doba
Jašíkova 20
821 03 Bratislava

Poštovné úverované
820 12 Bratislava 212

